



В своїй хаті й своя правда, і сила, і воля.

Тарас ШЕВЧЕНКО

Ямни́ця

№ 1 (15) березень-квітень 2013 року

Христос воскрес!

Христос воскрес! Воскресла Україна, воїстину підводиться з колін, возноситься із лихоліть руїни. Тож Богові за те низький уклін, що не лишив нас милості й опіки і віру дав знедоленим серцям, що вільними залишилось навікі від пут і від тернового вінця. Христос Воскрес – цвяхований, розп'ятий!...

Щоби спсти нас, Він пішов на хрест... Вітаймо всіх із Великоднім святом: Христос воскрес! Воїстину воскрес!

Засяяла зоря блакитно-жовта

Засяяла зоря блакитно-жовта, віщує радість нею Божий глас. Комусь звело від лютій злоби жовна – а ми радімо, бо Ісус між нас!

Зійшла зоря... пливе луна полями – пасхальний дзвін розносить благовіст. Молитвами хмелімо, християни, бо кожен з нас у цьому світі – гість.

За грішний люд ішов Ісус на муки. Цвяхований, тернований – воскрес. Нас виведе із пітьми та розпуки шлях, вірою осяяній з небес.

Молімося! Просімо в Бога ласки, просімо в душі сонця, доброти. Любімося! Цілуємося в день Пасхи – і стане вік блакитно-золотим... Христос воскрес! Воїстину воскрес!

Ісусе наш!

Весняне сонце осяває гори, теплом голубить вітрячка трави. Відлуння котить гомін передзвону, що Цар Любові – з нами, і живий! Ісусе наш! У дніну Великодню Радімо, що з мертвих Ти воскрес! Даси заспраглим душам прохолоду і вкажеш путь безгрішним до небес. Ісусе наш, нам досить важко нині, Та віра в Тебе додає нам сил.

Не дай упасти в рабство Батьківщині, Заблудлих, грішних духом піднеси. І згладь погрози «недругів червоних», Не дай сягнути зрадництву мети... Відлуння котить небом передзвони, щоб віри дзвін у душах не затих.

Степан ПІДГІРНЯК



Христос Воскрес!



Воїстину Воскрес!

Шановні парафіяни!

У цей світливий празник Христового Воскресіння Свята Маті Церква устами священнослужителів закликає своїх дітей до надземної радості, кажучи: «Цей день учинив Господь, радіймо й веселімося в ньому» (ПС.118:24).

Великодня радість наповнює серце вірюючої людини, бо в ній торжествує правда, а посромлена брехня; в ній торжествує життя, а переможені гріх, злоба і смерть. У житті людини не раз тралються радісні хвилини. Однак така радість швидко минає, бо вона основана на дочасних підвалах, які не мають постійності. Пасхальна радість не з цього світу. Вона основана на надприродній правді, що об'явлено в Євангелії. Її сам Христос приніс на цей світ і підтвердив її свою смерть на хресті, і своїм світлим воскресінням.

Наша воскресна радість є в правді Божій, в істині Христовій. Святкуймо з Богом у серці.

Ми, Ваші духовні Пастирі, бажаємо Вам веселих Свят – бажаємо, щоб цей Великден був для Вас найбільш радісним днем у цьому році.

Ми бажаємо Вам і Вашим рідним щедрих ласк від Христа-Переможця над сила-ми темряви. Хворим бажаємо здоров'я і терпеливості, засмученим бажаємо потіхи, самотнім – опіки і надії, віддаленим від Христа – ласки наблизитися до Нього! Хай Христовий мир і Його свята любов буде з Вами!

Веселих Свят!
Парох с. Ямни́ця,
о. декан Богдан КУРИЛІВ
та священик-помічник,
о. Віталій КУЗЬМИН

Дорогі ямничани!

Прийміть сердечні вітання зі Світлим Христовим Воскресінням!

У цей весняний день — премудрості та ласки Господньої, ми відчуваємо свою причетність до великої таємниці вічного життя, що ми – не самотні на цьому світі, бо з нами – Господь. Хочеться, щоб усе людство цінувало той величний подвиг Спасителя, який Він здійснив для перемоги життя над смертю, тріумфу добра над злом, світла над пітьмою, віри над безнадією.

Нехай же благодатна звісточка про Воскресіння Сина Божого навідається в кожну душу та оселю не тільки словами, але й справами любові та милосердя.

Підоносячи молитви до Воскреслого Господа нашого, благаймо Його, щоб Він благословив нашу державу, послав нашому народові духовне оновлення, дарував нам мир, здоров'я, злагоду, доставток. Нехай наші серця завжди будуть наповнені нетрільною пасхальною радістю! Нехай усі наші помисли стануть ширими та добрими, нехай благословляються вони засадами Євангельської Істини.

Нехай Світло Воскресіння Христового надає нам силу перебороти всі труднощі, які випали на нашу долю та непохитну віру в кращий завтрашній день! У торжестві Великоднього вітання «Христос Воскрес!» бажаю, щоб Ваше життя було чистим, як Святий Благодатний вогонь, щедрим, як запашна Великодня паска, яскравим, як колоритна українська писанка.

Христос Воскрес! Воїстину Воскрес!

З повагою, Сільський голова Іван КОВАЛЬЧУК

Дорогі педагоги, батьки, учні, всі жителі Ямници!

Сердечно здоровимо Вас із величним святом Христового Воскресіння. Нехай Воскреслий Христос благословить Вас усіх миром, добром, Світлом Божої Премудрості. Нехай незрівнянна радість величі цього свята звеселить Ваші душі, наповнить серця найщирішими почуттями, а велична жертва Ісуса задля нашого відкуплення буде нам на життя вічне. Живімо в мірі, любові та взаємній злагоді.

Дирекція Ямни́цької ЗОШ

Христос Воскрес! Христос Воскрес!

То благодать зійшла з небес!

То людям Бог подав спасіння, щоб засяяло

Воскресіння!

У душах їхніх, у серцях, у щирах, добрих молитвах!

Тож, хай відкріті небеса зішлють Вам радість і добро,

Христос Воскрес!

Наповнить силою й снагою, й Господь свою добрю рукою,

Пригорне душу до небес!

Христос Воскрес!

Воїстину Воскрес!

З відчуттям глибокої радості і від щирого серця поздоровляємо Вас з Воскресінням Христовим, з Пасхою Христовою, і нехай царюють у ваших серцях радість і душевний спокій! Нехай до Вашої оселі приде здоров'я, любов, щастя, добробут, душа нехай світлішою стає, серце пломеніє любов'ю, а помисли стануть ширими та добрими. Всіх Вам земних благ!

З найщирішими побажаннями, колектив ПП «Рибак»

Ямни́цька сільська рада

14 сесія 6 скликання

Проект рішення

14.11.2012 р.

Про пайову участь у розвитку інфраструктури села

З метою створення умов для розвитку інфраструктури села Ямни́ця, відповідно до ст. 40 Закону України „Про регулювання містобудівної діяльності”, ст. 26 Закону України „Про місцеве самоврядування в Україні” – сесія сільської ради ВІРІШИЛА:

1. Затвердити Положення про пайову участь замовників у розвиток інфраструктури села Ямни́ця (додаток 1).

Додаток 1 до рішення 14 сесії 6 скликання сільської ради від 10.01.2013 року
«Про пайову участь в розвитку інфраструктури села»

Положення про пайову участь у розвитку інфраструктури села Ямни́ця

Це положення регулює організаційні та економічні відносини, пов’язані із залученням і використанням коштів замовників об’єктів будівництва при оформленні договорів про пайову участь у розвиток інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури, у зв’язку з будівництвом об’єктів містобудування на території с. Ямни́ця.

1. Загальні положення

1.1. Положення про пайову участь у розвитку інфраструктури села замовників об’єктів містобудування (далі Положення) розроблене відповідно до ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», ст. 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», з метою забезпечення комплексної забудови села всіма суб’єктами містобудівної діяльності у процесі нового будівництва, реконструкції, розширення об’єктів виробничого та невиробничого призначення (далі об’єкти будівництва), з метою стимулювання інвестиційної діяльності та створення сприятливих умов для розвитку інфраструктури села.

1.2. Положення визначає умови залучення коштів замовників будівництва для розвитку інфраструктури села з урахуванням соціально-економічної важливості об’єктів будівництва.

2. Визначення термінів, що застосовуються в Положенні

Замовник — інвестор або забудовник.

Інвестор — юридична або фізична особа України, іноземних держав, яка приймає рішення про вкладення власних, запозичених або залучених коштів в об’єкти будівництва та забезпечує фінансування їх спорудження і отримала дозвіл на будівництво.

Забудовник — юридична або фізична особа, яка освоює капітальні вкладення, виділені на будівництво та здійснює його підрядним або господарським способом.

Будівництво — спорудження нового об’єкту, а також реконструкція, добудова існуючих об’єктів, реставрація і капітальний ремонт об’єктів, технічне переоснащення.

Об’єкт будівництва — об’єкт нового будівництва, добудовою до існуючих будівель як житлово-громадського так і виробничого призначення, на будівництво яких має бути складено проект, фінансування якого здійснює інвестор або забудовник та який підлягає

2. Затвердити форму договору про пайову участь у розвитку інфраструктури села Ямни́ця (додаток 2).

3. Рішення набирає чинності з дня його прийняття.

4. Контроль за виконанням цього рішення покласти на постійну комісію сільської ради з питань планування та бюджету.

5. Величина пайової участі замовника визначається від загальної кошторисної вартості будівництва (реконструкції) об’єкта, визначеній згідно з державними будівельними нормами, державними стандартами і правилами без врахування витрат з придбання та виділення земельної ділянки, звільнення будівельного майданчика від будівель, споруд та інженерних мереж, влаштування внутрішньо- та позамайданчикових інженерних мереж і споруд та транспортних комунікацій.

У разі якщо загальна кошторисна вартість будівництва об’єкта не визначена згідно з державними будівельними нормами, стандартами та правилами, вона визначається на основі інвентаризаційної вартості, встановленої в технічному паспорту на будівлю.

6. У разі зміни техніко-економічних показників та кошторисної вартості об’єкта будівництва величина пайової участі замовників будівництва може переглядатися.

7. Величина пайової участі встановлюється у разомірі:

— 10 (десять) відсотків загальної кошторисної вартості будівництва (реконструкції) об’єкта містобудування — для нежитлових будівель та/або споруд (крім будівель закладів культури та освіти, медичного і оздоровчого призначення);

— 4 відсотка загальної кошторисної вартості будівництва (реконструкції) об’єкта містобудування — для індивідуальних житлових будинків загальною площею більше 300 м кв., будівель закладів культури та освіти, медичного і оздоровчого призначення (у разі їх будівництва Забудовником, з метою отримання прибутку).

8. У разі зміни техніко-економічних показників та кошторисної вартості об’єкта будівництва величина пайової участі замовників будівництва може переглядатися.

9. Величина пайової участі встановлюється у разомірі:

— 10 (десять) відсотків загальної кошторисної вартості будівництва (реконструкції) об’єкта містобудування — для нежитлових будівель та/або споруд (крім будівель закладів культури та освіти, медичного і оздоровчого призначення);

— 4 відсотка загальної кошторисної вартості будівництва (реконструкції) об’єкта містобудування — для індивідуальних житлових будинків загальною площею більше 300 м кв., будівель закладів культури та освіти, медичного і оздоровчого призначення (у разі їх будівництва Забудовником, з метою отримання прибутку).

10. В залежності від функціонального призначення об’єкта будівництва пайова участь сплачується в такому розмірі:

— індивідуальні житлові будинки загальною площею понад 300 м кв., будівлі закладів культури та освіти

з дійсності головним бухгалтером сільської ради протягом десяти робочих днів з дня реєстрації виконавчим комітетом звернення замовника про укладення договору про пайову участь на підставі даних замовником пакету документів, що підтверджують вартість будівництва об’єкта з техніко-економічними показниками.

4.7. Величина пайової участі замовника визначається від загальної кошторисної вартості будівництва (реконструкції) об’єкта, визначеній згідно з державними будівельними нормами, державними стандартами і правилами без врахування витрат з придбання та виділення земельної ділянки, звільнення будівельного майданчика від будівель, споруд та інженерних мереж, влаштування внутрішньо- та позамайданчикових інженерних мереж і споруд та транспортних комунікацій.

У разі якщо загальна кошторисна вартість будівництва об’єкта не визначена згідно з державними будівельними нормами, стандартами та правилами, вона визначається на основі інвентаризаційної вартості, встановленої в технічному паспорту на будівлю.

4.8. У разі зміни техніко-економічних показників та кошторисної вартості об’єкта будівництва величина пайової участі замовників будівництва може переглядатися.

4.9. Величина пайової участі встановлюється у разомірі:

— 10 (десять) відсотків загальної кошторисної вартості будівництва (реконструкції) об’єкта містобудування — для нежитлових будівель та/або споруд (крім будівель закладів культури та освіти, медичного і оздоровчого призначення);

— 4 відсотка загальної кошторисної вартості будівництва (реконструкції) об’єкта містобудування — для індивідуальних житлових будинків загальною площею більше 300 м кв., будівель закладів культури та освіти, медичного і оздоровчого призначення (у разі їх будівництва Забудовником, з метою отримання прибутку).

4.10. В залежності від функціонального призначення об’єкта будівництва пайова участь сплачується в такому розмірі:

— індивідуальні житлові будинки загальною площею понад 300 м кв., будівлі закладів культури та освіти

з дійсності Ямни́цької сільської ради.

4.11. При прийнятті в експлуатацію закінчених будівництвом об’єктів рекомендувати інспекції Державного архітектурно-будівельного контролю в Івано-Франківській області при реєстрації декларації про готовність об’єкта до експлуатації або при видачі сертифікату перевірки наявності Договору про пайову участь у створенні та розвитку інфраструктури села Ямни́ця.

5. Порядок та термін сплати пайової участі:

5.1. Забудовник перераховує кошти на рахунок місцевого бюджету с. Ямни́ця по коду бюджетної класифікації доходів 50110000 «Цільові фонди, утворені Верховною Радою Крим, органами місцевого самоврядування та місцевими органами виконавчої влади».

5.2. Кошти пайової участі сплачуються замовником будівництва, або уповноваженою ним особою, у грошовій формі в повному обсязі єдиним платежем або частинами за графіком, що визначається договором до прийняття об’єкта будівництва в експлуатацію.

5.3. Кошти, які надійшли від Забудовників на розвиток інфраструктури, використовуються виключно на розвиток інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури села.

5.4. Конкретні напрями використання коштів затверджуються сесією Ямни́цької сільської ради.

6. Заключні положення:

6.1. У випадку внесення змін в законодавчі акти України, що регулюють питання сплати пайової участі, це положення продовжує діяти в частині, що не суперечить чинному законодавству.

6.2. У разі невиконання Забудовником умов Договору щодо перерахування в повному обсязі коштів відповідно до вказаного Договору, сільська рада здійснює необхідні заходи щодо примусового стягнення вказаних коштів у судовому порядку.

Рішення

від 10 січня 2013 року

Про пайову участь в розвитку інфраструктури села

З метою створення умов для розвитку інфраструктури села Ямни́ця, відповідно до ст. 40 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», сесія сільської ради ВІРІШИЛА:

1. Затвердити Положення про пайову участь у розвитку інфраструктури села Ямни́ця (Додаток 1).

2. Затвердити форму договору та розрахунок до договору про пайову участь у розвитку інфраструктури села Ямни́ця (Додаток 2).

3. До моменту повної сплати пайової участі відповідно до договору про пайову участь у розвитку інфраструктури села Ямни́ця (Додаток 1).

4. Рішення набирає чинності з дня його прийняття.

5. Контроль за виконанням цього рішення покласти на постійну комісію сільської ради з питань планування та бюджету.

Інформація про соціально-економічний розвиток села за 2012 рік

Доходи загального фонду сільсько-бюджету:

— податок на доходи фізичних осіб: 4.000.454, 63 грн.;

— державне міто: 2950,48 грн.;

— плата за землю: 1.693.323,30 грн.;

— фіксований сільськогосподарський по-

даток: 2247,58 грн.;

— місцеві податки і збори: 37.992,93 грн.;

— надходження від орендної плати за корис-

тування комунальним майном: 14293,96 грн.;

— адмінштрафи: 2772,00 грн.;

— інші надходження: 2375,22 грн.

Дохідна частина загального фонду бюджету виконана на 130%.

Всього доходів загального фонду сільсько-

го бюджету 5.750. 866,10 грн.

Доходи спеціального фонду сільського

бюджету:

Завод з виробництва цементу ПАТ «Івано-Франківськцемент» незабаром стане більш продуктивним, більш енергозберігаючим і більш дружнім до навколишнього середовища

Такі метаморфози в діяльності підприємства гарантує підписання 9 квітня угоди між підприємством та данською компанією «FLSmidth» про співпрацю з зведенням на заводі другої технологічної лінії з виробництва цементу так званим сухим способом.

Угоду в урочистій обстановці підписали голова правління ПАТ Богдан Заєць та генеральний менеджер з розвитку бізнесу, керівник підрозділу країн СНД та Центральної Європи компанії «FLSmidth» Рікард Еймерт.

Участь у церемонії підписання взяли перший заступник голови Івано-Франківської ОДА Василь Плавюк, заступник голови Івано-Франківської обради Остап Дзеса, радник з торговельних питань посольства Королівства Данії в Україні, Грузії та Вірменії Вероніка Осміховська, представники Світового банку Дмитро Глазков, Банку Данії Свен Вінтер та «Укreximbanku» Юрій Друк, ректор Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу Євстахій Крижанівський, сільський голова Ямници Іван Ковальчук та представники контролюючих та природоохоронних структур Прикарпаття.

Власне, співпраця між ПАТ «Івано-Франківськцемент» та компанією «FLSmidth», яка є одним з провідних виробників енергозберігаючого обладнання для цементної галузі, існує вже давно.

«Ще на початку 90-х років, — розповів голова наглядової ради ПАТ Микола Круть, — ми зрозуміли, що ті локальні реконструкції, які ми робили на заводі, є недостатніми. В 1998 році ми прийняли рішення перейти на сухий спосіб виготовлення цементу. Втім, дорога до новітніх технологій важка і терниста. Не вистачало можливостей, не вистачало грошей. Можливість прийшла лише в 2006 році».

Тоді, 2006-му між ПАТ «Івано-Франківськцемент» та «FLSmidth» було укладено угоду про проведення першої черги модернізації цементного виробництва на ПАТ «Івано-Франківськцемент».

Вже за 18 місяців обладнання було введено в експлуатацію. При цьому на підприємстві вдалося в 2,3 рази скоротити витрати палива, в 2,5 рази зменшити кількість викидів твердих речовин в атмосферу і вдвічі збільшити обсяги випуску продукції.

Так, за результатами 2012 року підприємство вперше за весь час свого існування випустило 1 мільйон тонн цементу і таким чином впевнено увійшло до десятки найбільших платників податків Прикарпаття.

Введення в експлуатацію другої технологічної енергозберігаючої лінії дозволить заводу збільшити обсяги виробництва цементу ще на 1 мільйон тонн на рік, суттєво знизити собівартість цементу, знизити викиди твердих частинок в атмосферу з 50 міліграмів на метр кубічний до 20 міліграмів на метр кубічний (це забезпечить новітні європейські фільтри та 39 нових пиловлов-

люючих установок та новітня технологія зберігання та переробки сировини) при тому, що за європейськими стандартами допустим є обсяг викидів до 30 міліграмів



на метр кубічний. Крім того, реалізація проєкту дозволить суттєво збільшити асортимент продукції за рахунок випуску спеціальних цементів, як-от: сульфатостійких, дорожніх, тампонажних (для використання у нафто-газовидобувній промисловості) цементів тощо.

Очікується, що таким чином на заводі буде створено 300 нових робочих місць (без врахування осіб, зайнятих у сфері реалізації продукції чи обслуговуючих сферах), а надходження до бюджету сягнеть цифри 101 мільйона гривень на рік (в тому числі близько 27 мільйонів — до місцевих бюджетів).

При цьому для будівництва нової сучасної печі (і це філософія проекту) планується максимально використати існуючу інфраструктуру, обладнання та споруди, завдяки чому проект вийде значно дешевшим, ніж будівництво нового заводу.

Усі ці речі дали підстави керівнику підрозділу країн СНД та Центральної Європи компанії «FLSmidth» Рікарду Еймерту висловити надії, що з реалізацією проєкту завод нарешті на 100% стане європейським заводом 21-го сторіччя. З його слів, 15 років тому, коли Микола Круть та Богдан Заєць захотіли перевести завод «Івано-Франківськцемент» в 21-ше сторіччя і звернулись з даного приводу до «FLSmidth», «ніхто в Україні не говорив про модернізацію заводів, ніхто в Україні не думав про екологію». Таким чином, коли між підприємствами у 2006 році було укладено договір, він став першим в Україні контрактом на модернізацію цементного виробництва.

«Виробництво клінкеру, — представник данської сторони про результати першого етапу співпраці, — зросло до 3-5 тонн на день. Завод перетворився з дитини на дорослого і став екологічно дружнім. Якщо викиди раніше вимірювались грамами на

метр кубічний, то після реконструкції ми говоримо про міліграми, тобто вони зменшились в тисячі разів. Споживання енергії зменшилось на 40%. Але на 100% сучасним

це завод не зробило. Стало думати, як привести завод до 21-го сторіччя... Після реконструкції завод вироблятиме 1,8 мільйона тонн клінкера на рік. Це буде європейський завод, який вступить у 21-ше сторіччя».

Думку данського бізнесу поділяє також радник з питань торгівлі посольства Данії в Україні, Грузії та Вірменії Вероніка Осміховська, яка відзначила, що підписання угоди між ПАТ «Івано-Франківськцемент» та «FLSmidth» свідчить про поглиблення економічної співпраці між Україною і Данією, а насамперед у сфері застосування енергозберігаючих технологій, де Данія в силу певних об'єктивних обставин — як країна, не багата природними ресурсами — є серед визнаних лідерів. Погляді ж банкірів на дани питання чи не найкраще сформував керівник Івано-Франківського територіального управління «Укreximbanku» Юрій Друк, який зазначив, що в даному випадку після реалізації першого етапу модернізації заводу 2006 року, його банк не просто довіряє клієнту, а нетерпляче чекав, коли ж ПАТ «Івано-Франківськцемент» зробить наступний крок.

«Обласна державна адміністрація, — висловив бачення проєкту обласною владою перший заступник голови Івано-Франківської ОДА Василь Плавюк, — завжди сприяла і буде сприяти новим інвестиційним проектам, які втілюються підприємствами нашої області. По-друге, втілення цього проєкту зменшить екологічне навантаження на область і ми будемо, і надалі втілювати задекларовану головою облдержадміністрації Михайлом Вишванюком ідею про писанкове Прикарпаття. І по-третє, ви знаєте: наша область час від часу страждає від паводків. І першими, до кого ми прийшли під час підтоплення 5 квітня, були Микола Круть та ПАТ «Івано-Франківськцемент».

Подорож до Галицьких свяtyн

13 квітня відбулася третя за рахунок молодіжна велопроща до Духової криниці та Крилоса. Саме нею учасники молодіжного товариства велопрочан відкрила новий сезон цікавих поїздок по святих місцях Західної України.

Проща розпочалася благословенням та посвяченням хустинок спільноти, велосипедів отцем-деканом Богданом Курілівим та о. Віталієм Кузьміним.

Після благословення ми вирушили у дорогу до Духової криниці, де молилися і вмивалися цілющою водою. Вийшавши з Духової криниці, під проливним дощем, через села Вікторів та Комарів ми прибули до Крилоса. Помолившись вервицю у каплиці біля цілющого джерела, ми піднялися на Крилоську гору, де відвідали храм Успіння Пресвятої Богородиці і поклонилися Галицькій чудотворній іконі. Також відвідали музей історії Давнього Галича. Далі наш шлях пролягав до м. Галича, де побачили пам'ятник Данилу Галицькому та Андрею Шептицькому, церкву Різдва Пресвятої Богородиці і руїни Старостинського замку. По завершенні велопрощи нам усміхнулось сонечко, під яким ми щасливо повернулись додому, проїхавши загалом 50 км. Дякуємо всім учасникам велопрощи. В травні ми плануємо провести ще ряд цікавих поїздок по святих місцях. Зaproшуємо всіх ямничан долучатись до нашого товариства.

Андрій СЕНЬКО

Від кружка до клубу

23 березня 2013 року виповнилося 114 років з часу заснування в м. Олеську, що на Львівщині, товариства «Сільський господар». Його організаторами стали отці Тома і Юліан Дуткевичі. Для хліборобської вишколу селян і в першу чергу сільської молоді при чitalнях організовувалися кружки «Сільський господар». Велику допомогу в просвітницькій діяльності цих кружків надавало духовенство.



В історії Ямници (Львів, «Червона калина», 1994) Ігор Дейчаківський наводить деякі факти з життя кружка, згадується роль отця Юстина Гірняка в його діяльності.

Особливу роль він відіграв у 1935 році, коли Ямницький «Сільський господар» готовувався до проведення масштабного свята «Свято обжинків» для цілої округи.

Про його проведення можна прочитати в історії Ямници на сторінках 77-87. Цей опис зробив один з організаторів, учасник свята, секретар ямницького кружка Дмитро Савчак.

В протоколах засідань ділового комітету з підготовки свята неодноразово знаходимо прізвище Ю. Гірняка.

В 1939 році кружок припинив свою діяльність.

В квітні-травні 2005 року, коли про сільській бібліотеці виникла необхідність організувати гуртки за інтересами, Суп Ганна Михайлівна зібрала активістів села, поставила перед ними проблему.

Тоді я запропонував відновити роботу загаданого вище кружка. Причини підтримали і доручили мені його очолити. Спільно визначили мету, завдання, форми та зміст роботи.

День засідань — неділя о 12 годині в чitalльній залі бібліотеки. Дату наступного засідання визначаємо спільно в кінці заняття.

Уже через рік газета «Експрес» (№ 33, 2006) писала: «У селі Ямници Тисменицького району розпочав роботу єдиний в області клуб «Сільський господар». Сьогодні можна говорити, що це поки що єдиний сільський клуб в Україні.

Зaproшуємо ямничан на наші заняття. Спілкування в колі однодумців завжди має позитивний результат. В нашому клубі всі учасники рівні в правах, тому нам буде цікаво почути ваші думки. До зустрічі!

Антон ІВАНОЧКО, голова клубу «Сільський господар»

Дорогі односельчани!

Нехай із Воскресінням Господнім воскреснуть і наші душі, облагородять любов'ю, яка є основою земної і вічного життя, хай скріпиться наш дух та місцем стане наше здоров'я, що є запорукою наших успіхів, а в кожному серці зацарюють радість і душевний спокій. Хай Божі щедроти зійдуть на кожного з нас і в усіх сім'ях запанує любов, злагода і достаток.

Пам'ятаймо, що у цей день Ісус відчиняє нам двері духовного оновлення, дарує надію та впевненість у завтрашньому дні, укріплює віру та живить душу. Хай же Божа милість та благословення оросять наше життя і воно буде багате на добро, як святковий стіл, чисте, як великомінний рушник, і веселе, як українські пансанки. Нехай дзвони Великодня принесуть у кожну оселю радість, віру, надію і любов.

Громадська організація
«Поклик Ямници»

Річниця відновлення ямницької преси

Рік тому при злагодженій співпраці виконавчого комітету, депутатського корпусу, громади та з великого бажання зробити наше село кращим народилася ідея відновити випуск своєї газети, яка б висвітлювала роботу сільської влади, виконувала інформаційну функцію, прославляла заслужених людей, творила літопис Ямници, виховувала, вітала та співчувала.

Мабуть, не випадково перший номер сільського часопису ми відновили напередодні величного Великодня свята, і його першу річницю відзначаємо у переддень Вос-

ПОДЯКА

Виконкомом Ямницької сільської ради висловлює щиру подяку приватному підприємству Рибаку Анатолію Анатолійовичу за придбання футбольної форми та комплекту м'ячів для футбольної команди «Вихор».

Редакція

Михайло Юркович Іваночко — доктор філософії

«Про мене все одно будуть говорити...» — розмірковував вголос ямницький філософ і дивак Михайло Іваночко у відповідь на пропозицію одного із співрозмовників увіковічнити своє ім'я якоюсь доброю справою для громади села. І справді слова ямничанина виявилися пророчими. Багато людей, особливо старшого покоління, пам'тають Юрковича і охоче цитують його влучні вислови, які ще за його життя стали крилатими.

Насправді про Михайла Іваночка, або по вуличному Кучура, ми знаємо не так вже багато. Попри свій гострий язик і любов до спілкування на різні теми, нічого конкретного про себе він нікому не розказував. І хоча все село знато, що він був людиною не просто освіченою, але й одним з небагатьох ямничан, які отримали закінчену вищу освіту за кордоном, загальна думка ямничан про Михайла Юрковича не відзначалася однозначністю.

Михайло Іваночко народився в Ямниці 30 серпня 1915 року в родині Іваночків-Кучуревих. Його батько Юрко був людиною досить заможною, добром газдою, тримав свій магазин. Крім Михайла в сім'ї був ще один син Іван, а також дочки Гані, Доні і Маруні. Іван загинув під час війни. Випадкова куля обірвала його життя перед черговою зміною влади в селі в 1944 році. А сестри Михайла, виїхали до Канади. Початкову освіту Іваночко Михайло здобув у рідному селі, а потім сім років навчався в українській середній школі імені Шашкевича у Станиславові. Далі навчався в торговельній школі. Михайло був здібним учнем і мріяв поступити в університет, але за тодішніми вимогами таке право мали тільки випускники гімназії. Тому з 1936 року по 1939-й вчився приватно, аби отримати зможу екстерном здати матуру (екзамен) за курс гімназії. Після успішної здачі екзаменів здобуває можливість здійснити свою мрію й поступити в університет. В січні 1940 року, вже після приходу радянської влади, поступає на філологічний факультет Львівського університету. Навчався там до приходу німецьких військ. В листопаді 1941 року переїжджає на навчання до Відня, а в лютому 1942-го до Праги. В Карловому Університеті навчався до 1945-го року (Університет ім. Карла IV). 21 квітня 1945 року після успішно складених випускних іспитів і захисту докторської дисертації на тему: «Духовний розвиток Української Східної Галичини в XIX столітті» отримав ступінь доктора філософії. Про перебування Іваночка в Празі відомо дуже мало, але цей період здається був ключовим у його житті. В цей час попри його знайомства в середовищі наукової і творчої еліти оккупованої німецькою чеської столицею, Михайло, судячи із свідченем його знайомих тісно контактував з представниками антинацистського руху Опору. Про це він розказував своєму ямницькому товаришеві, вчителеві історії Василеві Мицьку. Як згадував останній, після приходу більшовиків і чергового вілкули Михайло Юрковича в Івано-Франківськ на допит в КДБ, слідчий зинувивши його у співпраці з фашістським окупаційним режимом. На що Іваночко відреагував енергійним запереченням і розповіддю про свою участі у чесько-руському Опору. А за свідченням Антона Катаєва, під час цієї розмови слідчий сказав: «Представте документи, які це підтверджують...». Ямничанин подав їх слідчому в руки. Кедебіст на очах у Кучура порвав їх. Михайло не розгубився і бліскавично прокоментував: «Дри, дри я дома маю таке друге...».



Сім'я дівчини

Ліцькою мовами і не просто на побутовому чи розмовному рівні. Його рівень знань цих мов був по-суті академічний, що дозволяло працювати вчителем і навіть викладачем у вищій школі. Лекції ніколи з конспекту не читав, хоча писав їх перед заняттям, в тому числі цитуючи праці комуністичних вождів. Конспект тримав у руці звитий у трубку, але в нього ніколи не заглядав. За завданням комуністичних органів часто з лекціями виїжджав в села. Але проти України, рідної культури, греко-католицької віри не виступав.



На річці



Звичайно, сьогодні непросто перевірити такі факти, як сам факт такої бесіди так і інформацію про участі Іваночка в антинацистсько-му русі. Але видається, що якби Кучур був учасником прокомуністичного підпільного руху, то реакція слідчого була б дещо іншою. Швидше за все йдеється про участі ямничанини або в чеському підпільному русі керованого з Лондона, або в українському русі, який також на той час носив уже яскраво антинімецький характер. В Празі Михайло Іваночко проживав і працював до липня 1946 року. Був викладачем російської мови у мовній школі. Про те чому він не емігрував на Захід перед приходом більшовиків і про сюжети його розмов з більшовицькими спецслужбами ми можемо тільки згадуватися. Здається, його просто не захотіли випустити на Захід підозрюючи в співпраці з німцями, а від арешту врятували добре здана показана безпосередність і яскрава ексцентричність, що видалася гебешним слідчикам не шкільовою. Так це чи ні, але після повернення в Україну Іваночко поселяється в Львові і працює лаборантом на кафедрі історії Львівського університету, а потім викладачем німецької мови в Інституті Мистецтв. З лютого 1948 року був екскурсоводом, а з 1949 — доглядачем в Природничому музеї Академії Наук, паралельно викладає англійську мову у Львівській середній школі № 3. До слова, сучасники Михайла Юрковича завжди дивувалися його унікальної пам'яті та обдаруванню поліглоти. Іваночко чудово володів польською, чеською, російською, німецькою та анг-

пав. Судячи із запису у трудовій книжці звільненими Михайла Юрковича з посади доглядача при Львівському філіалі АН УРСР 19 січня 1950 року в з'язку із скороченням штатів, а вже 1 вересня 1950 року він був заражений на посаду викладача кафедри німецької філології з погодинною оплатою і педагогічним навантаженням 449 годин. На наступний навчальний рік педагогічне навантаження Михайлові Юрковичу скоротили до 372 річних годин, а 22 квітня 1952 року він був звільнений з роботи «в з'язку з відсутністю погодинного фонду». Про роботу Михайла Іваночка у Львівському університеті в Ямниці знали, як і про те, що звільненими його звідти за «націоналізм». В кінці 40-их на початку 50-их років боротьба з «українським буржуазним націоналізмом» в середовищі Львівської інтелігенції досягла свого епітогею. Арешти, судові процеси, заслання стали нормою повсякденного життя. Важко сказати чи були реальні підстави для влади піддавати репресіям Іваночка. Але про його негативне ставлення до комуністичної влади, атеїзму, колгоспів, органам безпеки було відомо. Бо якщо в своему звіті про ситуацію в Ямниці в кінці 1949 року секретар обкому партії Пантелеймон називав Михайла Іваночко одним із найбільш впливових націоналістів, то органи повинні були володіти більш вагомими свідченнями про його антирадянську діяльність, ніж прості побутові антирадянські висловлювання. Як би там не було, але хоч офіційно Михайло Юркович був звільнений за відсутністю годин, але насправді і влада не приховувала, що реальною причиною була його політична неблагонадійність. Більше того у центральній українській комуністичній пресі з'явилася викривальна стаття про провіхи українського буржуазного націоналізму в середовищі викладачів і професорів Львівського університету. Потім цю статтю передруковали в обласній «Прикарпатській правді», і коли в Станіславівській районній газеті надрукували подібну статтю Кучур не витримав. Як згадував Василь Мицько, цю ситуацію він іронічно прокоментував так: «Коней кують, а жаба ногу підставляє». Михайло Брикалюк стверджує, що звільнення Іваночка пов'язане з його висловлюваннями перед студентами. Зокрема студентам-жидам не сподобалися його окремі твердження і вони, потрактувавши їх як антирадянські, написали на нього донос у відповідні органи.

Залишившись без роботи Михайло Іваночко повертається до Ямниці. Тимчасово працює вчителем української та російської літератури у 8-10 класах Ямницької середньої школи. Потім був призначений на посаду вчителя німецької мови Дубівецької семирічної школи. З 1953 року до 1955 — працював у Джурівській середній школі Зabolotівського району. Був вчителем німецької, англійської мови, а також логіки і психології. З 1955-го по 1956-й — заступник директора і вчитель історії 10-го класу Яворівської середньої школи Косівського району. В селі його поселили на квартиру до однієї одинокої газдини. Та одного разу прийшла до кімнати в якій жив Юркович і каже: «Пане вчителю, може то треба обра-



зі здоймити, аби Ви не мали неприємності?» Той відповів: «Жіночко, де є образ у хаті там є дух святий. А владі я знаю, що сказати».

В 1956-го році повертається до Ямниці. З серпня цього року і аж до виходу на пенсію, в 1977 році, працював вчителем німецької та англійської мови. Дивауватися Михайла Юрковича проявлялася не тільки в холостяцькій ексцентричності, але і в специфіці його ставлення до виконання своїх вчительських обов'язків. Глибокі знання з предмету уживалися в ньому одночасно з



З коханою

надмірним моралізуванням в спілкуванні з дітьми та в невіру потреби для сільських дітей в оволодінні пропонуваннями тодішньою владою набором здебільшого технічних знань. Непрості взаємини з вихованцями іноді вилівалися у збитки, які останній завдавали атакуючи, під покровом ночі його відхідної місця. Розповіді про такі підліткові «подвиги» стійко циркулювали в молодіжному середовищі щоразу поповнюючись новими деталями. Але реальною головною біллю вчителя було непереривне «спілкування з органами». Не стимулючи себе у фразах, які на ті роки звукали по суті як антирадянські випадки, Юркович частенько змушував був у Станіславському КДБ пояснювати, що він мав на увазі. Правда, його так і не арештували. Просто обмежившись погрозами і попередженнями на які він не дуже звертав увагу, відпускали вважаючи не сповна адекватним. Можна також здогадуватися, що причиною того, що йому вдалося в цілі і не стати черговою жертвою комуністичних репресій були і позитивні «характеристики» в «органах», які давали на нього адміністрація села і школи.

За свідченням Василя Мицька в розмовах зі спідчими Кучур не комплекував і знаходив «раціональне пояснення» кожній своїй двозначній фразі. Інколи він навіть звінчував самих спідчих у некомпетенности і непрофесійності. Так на одній з чергових «бесід» в КДБ слідчий вимагав у нього інформації про антирадянську діяльність в часі війни його студента-історика. Тимчасово він відповів на це, але й піддав сумінству потребу в будь-якому додліженні ямницької історії. «Нашо тобі того? — декілька разів лежачи в ліжку, в піжамі і в казковому ковпаку питанням на питання зупиняв мене господар. Зі всього було видно, що бажання спілкуватися зі мною на тему давнини він немає. Попрощаючись я повернувся додому.

Михайло Юркович Іваночко помер 8 грудня 1986 року. Похований на місцевому сільському цвинтарі. На родинному обійсті Іваночка сьогодні ветеринарна дільниця. *Igor DEЙЧАКІВСЬКИЙ*

В появі цієї статті автор завдає ямничанину Михайлу Брикалюку

Микола Сміжак — найстарший житель Ямници

Нещодавно Микола Прокопович Сміжак відсвяткував свої 92 роки. Приймав найщирі вітання за святковим столом від дітей, онуків та правнуків. Якщо запитати, що таке щастя, у багатьох людей відповідь була б такою: дожити до старості в здоров'ї, злагоді, відчути тепло і підтримку родини, вирости дітей та онуків, дочекатися правнуків та зігріти їх своєю любов'ю. Це неабияка життєва цінність. Якщо вона присутня, то перед нею тільки щастя.

Гадає пан Микола прожиті літа, ніби гортає сторінку за сторінкою повість життя. Пригадуючи важкі часи, заслання до Сибіру, мимоволі по його щоці пробігає гірка сльоза, скільки нелегких шляхів довелося пройти в своєму житті...

Микола Прокопович Сміжак народився в Ямници 21 січня 1921 року. Батько Прокопій Сміжак (1900 р. н.) працював на колії, мати була домогосподаркою. Початкову освіту отримав в Ямницькій чотирирічній школі. Вчителями тоді були Польна, Рубашевська, Роговська та ін. Директором був Микола Ткачук. По закінченні чотирирічної школи, Микола Сміжак навчався в «Рідній школі» ім. М. Шашкевича в Станиславові. Разом із ним навчались ямничани Микола Деркач, Іван Ковалчук, Михайло Петраш, Михайло Дейчаківський. Окрім цього, Микола Прокопович був членом церковного братства т. з. «Марійської дружини», що організував Ю. Гірняк. Щонеділі вони тримали в церкві фами, а одного року, Гірняк за допомогою членів цього братства, поставив в Ямници виставу «Степова казка», — зал від



З дружиною Анною
та сином Романом



глядачів аж «трішав».

За час німецької окупації 1941-1944 рр. Микола Прокопович працював помічником слюсаря на Парово-ремонтному заводі. Після звільнення радянськими військами Станиславова, 27 липня 1944 року, Микола Сміжак змінив місце роботи, і був включений до пожежної команди міста. Окрім основних обов'язків пожежника, Микола також проводив навчання молодих курсантів. В 1947 році він одружився з Анною Дейчаківською (1926 р. н.).

Дружина Миколи Анна Дейчаківська, в період вільності боротьбою була партизанською медсестрою, допомагала хворим та раненим воякам УПА.

4 грудня 1949 року було доведено причетність Анни Дейчаківської до ОУН-УПА — відбувся суд та виселення до Сибіру на 10 років. На той час подружжя мало двомісячну дитину (за період виселення хлопчик 7 разів мав запалення, однак залишився живим). Микола, який під виселення не підпадав, був змушений добровільно вирушити на заслання із дружиною. Спочатку їх відвезли до хати Антона Ребрика для оформлення різних протоколів (тоді там був штаб). Звідти до Станиславова, а опісля, у Коломію до пересильного табору. Умови в таборі були тюремні. У камері близько 20 квадратних метрів сиділо майже сто в'язнів. Пробули там 2,5 місяці. 15 лютого ямничан привели на перон товарного двору для відправки на Сибір.

В товарні вагони розміщували по 8 сімей. Двері були наглуго забиті, посередині вагону був врізаний дерев'яний лоток, що слугував місцем вбиральні. Їхали засуджені цілій місяць, ще по «старій залізничній дорозі» попри озеро Байкал. 15 березня ямничани прибули на станцію Хор Хабаровськ-

кого краю. Вже на місці засуджених опридили до «Управління шосейних доріг» на будівництво дороги Хабаровськ-Владивосток. Працював Микола на щебеневому кар'єрі. Після спорудження частини дороги, Микола Прокопович працював водієм вантажного автомобіля. Після смерті Сталіна, в 1953 році, ямничани підпали під загальну амністію і їх звільнили із спецпоселення та видали паспорти.

8 листопада 1958 року Микола із сім'єю приїхав до Ямници. Підійшовши до свого обіття він побачив страшну картину, — що зовсім нова хата під бляхою, була повністю розібрана. Як виявилось пізніше, весь матеріал із хати забрав якийсь червоний комісар та відправив потягом до Росії. Антон Караванович взяв Миколу із дружиною та двома дітьми до своєї оселі.

3 лютого 1959 року Микола Сміжак працював на будівництві цементного заводу. Спочатку на крані, пізніше машинистом цементного млина, слюсарем в транспортному цеху та слюсарем в механічному цеху. В 1992 році Микола Сміжак звільнився, будучи вже 10 років як на пенсії.

За період праці Микола Прокопович показав себе як добросовісний виконавчий працівник. За це його нагородили медаллю «Ветеран заводу», великою кількістю грамот та подяк. В газеті «Вперед» у 1970



Микола Сміжак із сім'єю

році про Миколу Сміжака було написано так: «Високих показників в минулому році добився колектив Ямницького цементного заводу. Ювілейне завдання було виконано дослідно... План січня значно перевиконаний. У цьому є заслуга й слюсаря транспортної дільниці Миколи Прокоповича СМІЖАКА. Ветеран заводу, він докладає всіх зусиль, щоб безперебійно працювали транспортні засоби. Змінні завдання виробничник системно виконує на 110-112%».

Разом з дружиною виховали двох дітей, які ощастили батька онуками та правнуками, що з особливою любов'ю і повагою ставляться до свого предка, який частенько приглашає їх цукерками.

«Лише Бог допоміг мені вистояти на важких дорогах життя», — каже пан Микола, який у свої 92 роки в деталях пам'ятає всі події лихоліття.

Андрій СМІЖАК

Ямницькі прізвища, що зникли

Квітіньовський (Kvitniovski)

За архівними матеріалами відомо про Івана Квітіньовського, який був жонатий з Катериною Малик (Коцябовою). Іван мав сина Дмитра, жонатого з Марією Гнатівною Бибик. В них народилася 6 дівчат, з яких 2 померли.

Анна вийшла заміж за Михайла Костюка, Варвара за Гната Фуфалька, Настуня вийшла заміж в Сілець за Костіва (им'я невідоме). Були в Дмитра сини Іван (1891 р. н.) та Степан (1892 р. н.). Доля їх невідома. Правнukoю Івана Квітіньовського є Ганна Маланюк (Фуфалько) (1928 р. н.).

Дочка Івана Анна була другою жінкою Ілька Сьовка (живе у Вікторові) — правнук Микола Хлібкевич.

Сестра Івана Марія Квітіньовська (а, може, і дочка?) була одружена з Олексою Ушком. Іхня дочка Доня (жінка Теодора Галіпчака) стала родоначальницею Галіпчаків (Вушко-

вих). У сина Олекси Петра були дочки — Анна Козунь, мала дітей Петра, Марія Шпільчак та Дарію Кічак, Параска Марік (жінка Гаврила) — мала щонайменше 7 дітей, її дочка Ганна Іваночко 1923 р. н. Ще одна дочка Марії — Параска — вийшла заміж за Олексу Якимечка. Мали Миколу, Марію Симочко (чолов. Семен), синів Юрка та Івана.

Єва Квітіньовська вийшла заміж за Івана Гавриловича Шпільчака (Петрачкового). Її правнуками є Марія Гілярівна Бибик (з дому Деркач), Роман Богданович Когуч, Роман Іванович Грицак та ін.

Паріпа (Parupa)

Про осіб з прізвищем Паріпа є такі відомості:

Теodor Паріпа (1836 р. н.) мав першу жінку Марію П'ясту і від неї сина Георгія (1875 р. н.). В період з 1875 до 1878 рр. одружився вдруге з Анастасією Дерун, мав з нею 4-х дітей. Теodor був сином Івана

(далі буде...)

Роман СМИЦЮК

Творчість Івана Іваночка

«Життя триває, плине час. Журавлем летить за синій обрій, хотілося б, щоб після нас, рідна Ямниця зростала в славі добрій!»

Іван Захарович Іваночко народився в Ямници 7 липня 1933 року. Батько Захарій Якович Іваночко працював на залізниці, мати Євдокія Петрівна Деркач була домогосподаркою. Закінчивши семилітню школу, поступив із товарищем Яремою Дейчаківським в педучилище, де закінчив два курси. За час навчання Іван Іваночко був членом спортивного товариства «Спартак». Був досить здібним спортсменом в легкій атлетиці на 100 та 200 метрів.

Служив чотири роки в місті Ліє Паля у Прибалтиці на флоті. Повернувшись додому працював на мебельному комбінаті та цементному заводі. З 1993 року на пенсії. Автор збірки віршів «Мамина наука».



Мамина наука

Вчила маті малим що мене,
Що для власного щастя підкову,
Кожен сам у житті собі гне,
А долю шукати самому.
В снах дитячих кував я і гнув,
І залізо не раз пекло руку,
Та минали роки, я збагнув
Материнську нехитру науку.
І тепер своє щастя кую,
Не з заїзда, а з правди й любові,
Бо в душі маю кузню свою,
Де працюю щодня і на совість.

Перші кроки

Як маків цвіт, дитинство відгоріло,
І пелюстки-роки розвіяви вітер,
Лиш спогад в серці ще не охолов
Давно минулих днів теплом зігрітий.
Здається, вчора лиш було все це —
Стежки, що протопали ноги босі,
І матері усміхнене лице,
І колоски на батьківськім покосі.
Живуть у пам'яті дитинства дні,
І хоч з тих пір молоди жорна роки,
Чому здається іноді мені,
Що я роблю що й зараз перші кроки.

На рибалці

Прибіг сусід рано-вранці,
Трима хліба скибу:
Ти не хочеш поїхати
Половити рибку?
Звісно, це цікаво,
Став я говорити,
Тільки хочу я признатись
Не вмію ловити.
А мудрості великої
Немає у цьому,
Налив вилив, налив випив
Ta й пішли додому.



Згадай товаришу

ТИ МІЙ...

Присвячу цей вірш в пам'ять про моого кращого товариша Степана Лаврука

Пропадають у неволі літа молодії.
Літам нашим молодим,
Уже не вернутись,
Позабув я вже про все,
Мушу дальше гнитись.
Чи я хочу, чи не хочу, а трудиться мушу,
Закували кати тіло
Ta не закути душу.
Бо ще того не навчились
проклятити тирані,
Не навчились людські душі
кувати в кайдани.
Пливуть літа як потічок,
Між нашими хатами,
Як наші діти були малі,
А вже стали батьками.
Ніхто не знає у житті,
Як буде остаток,
А ми з тобою уже старі,
Пішов восьмий десяток.
Пройшли роки, підходять час,
Збиратися в дорогу,
За все, за все, що було, є і буде в нас
Подякувати Богу.
Ще вчора ми не знали,
Хто скорше з нас піде з життя,
Сьогодні в домовині тебе несем у небуття.
Тепер Ти у могилі,
На вік розстався з земним злом,
Я кажу, прощай мій друже,
Нехай буде Тобі земля пером.

Антон ПОСТОЛЯНЮК

До 199-річниці від дня народження Т. Шевченка

(Скорочено...)

У старій селянській хаті,
За селом, біля ставка,
У родині небагатій
Народилось немовля.
І не міг ніхто сказати,
Що сільського малюка
Будуть так пани карати
За любов до бідняка.
Проходили дні за днями,
Чувся з хати спів і плач
Звівсь на ноги біля мами
Синьоокий син Тарас.
Тяжко жилось тій дитині,
Скорі маті померла.
Й довелося сиротинці

Йти «в науку» до дяка.
Дитинство в зліднях проминало.
Згадував Тарас в віршах,
Як носив до школи дітям воду,
І за селом ягнятка пас...
Зневажали сиротину
Злії люди і дяки,
І не раз селянську спину
Покривали батоги.
А судьбі на все начахти –
За Тарасом вслід ішла.
Пан забрав його в палати,
Зробив з хлопця козачка.
І повіз його з собою
Геть далеко від Дніпра,

У столицю, що собою
Заслонила вороття...

Залишив Тарас столицю,
Парки, друзів, маляра.
К бісу всіх: царя, царицю –
На Вкраїну до Дніпра!
Він спішить на Україну
Глянути з кручі на Дніпро,
На велику ту ріну,
Де козацтво полягло.
І не спить поет ночами,
Пише вірші в пізний час,
Про народи, що стогнали
У неволі довгий час...

Іван ІВАНОЧКО

Ямничани вшанували Великого Кобзаря

«Обніміться ж, брати мої, молю Вас, благаю!» – під такою назвою в неділю, 10 березня, в актовому залі школи відбулася літературно-музична композиція, присвячена 199-й річниці від дня народження Т. Г. Шевченка.

Вираз «Іти до Шевченка» для кожного українця – не просто слова. Ми ідемо до нього, ми чуємо його через століття, сприймаємо – як сучасника. У нього питаемо поради. Йому звіряємося. У його творчості, житті шукаємо важливі для нас відповіді... Починаючи від сьогодні, 10 березня 2013 року, входимо у двохсоту Шевченкову весну.

Безсмертний Кобзар був і є сіянчим і вирошувачем духовних прапорів рідного народу. Він вірив, що саме духовність у найсвятішому її розумінні, врятує людство від морального і духовного спустошення, виродження, зубожіння.

Тарас Шевченко народився на

українській землі, під українським небом, проте він належить до тих людей – світочів, що стоять дорогими для всього людства, що в пошані всього людства знаходить безсмертя.

Він був поетом, якого ми до того не мали: поетом для всіх, поетом народним, поетом не скорених. Народжений матер'ю-кріпачкою, він став борцем, що ігнорував історичні опори Російської імперії і не сприймав «сүєсловів і лицемірів, Господом проклятих».

Відкрите серце народного співця щедро ввібрало в себе могутній волелюбний дух українського народу, а 10 березня і жителів Ямниці.



Організовано дану урочистість директором будинку культури Євгеном Галькою та керівником хорової капели «Дзвін» Василем Турянином.

Народна хорова капела «Дзвін», під керівництвом Василя Туряніна розпочала свій виступ з пісні «Реве та стогне Дніпр широкий». Ямничани слухали її стоячи, вшановуючи пам'ять Кобзаря. Наступними були пісні «Думи мої», «Спи, Тарасе», «Все йде, все минає».

На урочистому концерті були прочитані вірші Шевченка молодими ямничанками: Іриною Щербій «У нашім раї на землі», Любов'ю Болбочан уривок з поеми «Марія», Марторою Галігчак «До Основ'яненка».

Окрім цього, Шевченкові вірші виконували жіночі вокальні ансамблі: «Калина» (худ. керівник Е. Галька) – «Дивлюся, аж світає»



та «Тополя»; «Берегиня» (худ. керівник В. Козун) – «Віtre буйний, віtre буйний!» та «Летіли лелеки»; чоловічий вокальний ансамбль «Відродження» (худ. керівник Є. Галька) – «Садок вишневий коло хати» та «Наш отаман Гамалія».

Прикрасив свято і ансамбль народного танцю «Ямничанка» (художній керівник Я. Семенович, муз. керівник П. Харук). Молодша група

продемонструвала танець «Чепурненька», старша «Козачок».

Хай і нині обпікає примерзлі наші душі вогонь слова безсмертного Тараса. Хай воскресне пророк у душі кожного українця і пробудить в помислах та діянях його, задля добра України. Ми йдемо у Твою двохсоту весну, Тарас!

Андрій СМІЖАК

Обніміться ж, брати мої, молю вас, благаю...

Залишим у спадок новим поколінням
Свої ідеали й свої устремління,
Майбутню Вкраїну, в якій наша сила,
І гений Шевченка, як нації крила.

Що варта наша нація без таких велетнів як Шевченко... Він є не тільки її крилами, символом волі, незалежності, незaborеного духу, а й її сумілінням.

Шевченківський вечір у Ямниці є доброю традицією. Святкові заходи у школі розпочалися ще 7 березня. Цього дня була проведена урочиста лінійка та вікторина «Шевченко нам у спа-

док залишив». Виставку літератури, преси про творчість Т.Г.Шевченка в читальному залі школи підготувала бібліотекар В.А. Обух. Учні 5-11 класів випустили стінгазети про життєвий шлях Кобзаря, а молодші школярі виконали ілюстрації до його творів. Вчителі української мови та літератури провели диктанти про життя і творчість Т. Г. Шевченка, словникові диктанти «Стань грамотним земляком Великого поета», уроки літератури «Читаючи «Кобзар» Т. Г. Шевченка» у всіх класах. Було проведено кілька цікавих радіопередач та прес-інформування членами учнівської адміністрації. Конкурс на краще виражене й художнє читання творів Т. Г. Шевченка та поезій про нього інших поетів був проведений серед учнів школи у різних вікових категоріях. Літературно-музичну компози-

цію «Невмирущий Кобзар» підготувала класний керівник 4-го класу Т. Береза зі своїми вихованцями для учнів початкової школи. Урочистий вечір «Життєвими стежинами Великого Кобзаря» для старшокласників підготувала Н. Луговська, на яку молодь мала змогу переглянути документальні хроніки з життя Кобзаря. Країщі читці поезій мали змогу виступити на загальносільському Шевченківському вечорі «Обніміться ж, брати мої, молю вас, благаю», який відбувся 10 березня 2013 року (за сценарієм Ярослава Колабанько). Микола Бажан казав про Шевченка: «...я відчуваю його потужний пульс у пристрасних вільних ритмах...» Ці слова підтвердили своїм виступом чоловічий ансамбль «Відродження» та жіночий «Калина» під керівництвом Євгена Гальки, директора сільського БК. Нікого не залишили байдужими пісні у виконанні жіночого ансамблю «Берегиня», художнім керівником якого є Василь Козун. Цього вечора хорова капела «Дзвін» під керівництвом Василя Туряніна знову чаравала всім присутнім своїм співом. У фіналі вечора читці декламували твір Богдана Лепкого «Прийди». З заключним словом виступив сільський голова Іван Ковальчук.

Шевченко символізує душу українського народу, втілює його гідність, дух і пам'ять. Вірш Тараса Григоровича актуальний у всі часи, іх пророчий зміст крокує в ногу з сучасністю. Вони є нашою совістю, внутрішнім голосом. Тож прислухаймося до нього, щоб не загубити те найдінніше, що маємо – незалежність, рідну мову, культуру, історію.

Йордана ЛЕСІВ, заступник директора Ямницької ЗОШ І-ІІІ ст.



21 лютого, у будинку культури м. Тисмениця проходив заключний етап районного конкурсу художнього читання, присвячений 199-річчю від дня народження Т. Г. Шевченка та Святої рідної мови.

Цьогорічний конкурс відбувся у два етапи: перший, відбірковий проходив у нашему селі п'ятого лютого, та шостого лютого у м. Тисмениці. У ньому, загалом, взяли участь 36 учасників, 21 конкурсант був відібраний для участі у другому заключному турі, серед них і ямничанка Ірина Щербій.

Протягом трьох годин тривав літературний захід, і після того журі оголосило перерву для підведення підсумків.

В молодшій віковій групі, до якої була включена наша землячка, місця були розподілені таким чином: Гран-прі – Христина Іванюк (с. Марківці), I місце – Наталя Вівчар (с. Сілець), II місце – Олександра Оленчук (м. Тисмениця) та Ірина Щербій (с. Ямниця), III місце – Леся Палагіцька (с. Клубівці).

Усі переможці нагороджені грамотами та цінними подарунками – книгами.

Романа Долчука пам'ятають

11 вересня 2011 року згасла життєва зоря обдарованої музичним талантом людини, широго патріота, музично-громадського діяча, композитора, Заслуженого працівника культури України, доцента Інституту культури і мистецтв Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника, керівника народної аматорської хорової капели «Дзвін» будинку культури с. Ямни́ця Долчука Романа Олексійовича.



24 лютого, в актовому залі школи відбувся творчий вечір-пам'яті «Живий у пісні поміж нас», присвячений 70-річчю Р. Долчука та річниці з дня смерті.

Народився він 12 серпня 1942 року в селі Ямни́ця. Впродовж всієї



Досягнення юних музикантів

Старанно навчатись, наполегливо працювати, досягати найкращих результатів — таку мету перед собою щороку ставить колектив викладачів та учнів Ямни́цької дитячої музичної школи на чолі з директорм Світланою Михайлівною Бойко. Кожний навчальний рік — це наступна сходинка назустріч високому мистецтву. Зовсім нелегко даються ті кроки, але так приємно коли вони успішні.

Різноманітні районні, обласні, всеукраїнські конкурси — це чудова можливість для юних музикантів послухати інших і показати себе. 2012-2013 навчальний рік подарував конкурсів особливо багато, у 12 з них взяли участь 16 учнів школи — троє юних піаністів, учні по класу скрипки, гітари, бандури, кларнету, троє вокалістів та вокальний ансамбль дівчат. Школа пишеться усіма виконавцями, особливо переможцями і призерами, які здобули:

3 гран-прі, 3 перших, 2 других і 3 третіх місця.

А саме:

Анастасія Боднарчук (вокал, клас викладача Бойко С. М., концертмейстер Кухарська М. В.) — гран-прі на районному фестивалі-конкурсі «Майбутнє України»; II місце на V відкритому конкурсі юних виконавців ім. М. Лисенка; I місце на обласному вокальному конкурсі «Дівоцвіт»; пройшла відбірковий тур всеукраїнського огляду-конкурсу «Нові імена України», м. Київ.

Роксолана Калин (вокал, клас викладача Бойко С. М., концертмейстер Кухарська М. В.) — гран-прі на всеукраїнському фестивалі-конкурсі «Джерела Моршина»; гран-прі на всеукраїнському фестивалі дитячого і юнацького мистецтва «Дитячий пісенний вернісаж 2013», м. Київ; III місце на обласному конкурсі-фестивалі «Прикарпатський зоропад».

Роксолана Гасяк (вокал, клас

художній смак.

Як диригент Роман Олексійович створив при БК с. Ямни́ця високопрофесійний академічний хоровий колектив, який в 1978 році отримав почесне звання «Національна аматорська хорова капела». Під його орудію колектив побував за кордоном, виступав в різних містах України, був активним учасником обласних та районних культурно-мистецьких заходів.

Роман Долчук — автор десяткох наукових та навчально-методичних праць. З високим професіоналізмом робив обробки для хору, зберігаючи при цьому характерні особливості українського багатоголося.

У вечорі-пам'яті Романа Долчука взяла участь хорова капела «Дзвін» (кер. В. Турянин), жіночі вокальні ансамблі «Берегиня» (кер. В. Козунь) та «Калина» (кер. Є. Галька), чоловічий вокальний ансамбл «Відродження» (кер. Є. Галька). Між виступами для глядачів демонстрували сімейні світlinи із життя Романа Долчука.

Присутні мали можливість послухати спогади тих, кому пощастило працювати чи зустрічатись з Романом Долчуком, насолодитись голосом майстра, його вмінням творити музику та пісні. Неможливо передати ту атмосферу вдячності, котра панувала в залі, коли щоразу вилівалися спогади про цю шановану у Ямни́ці людину. Зокрема, до слова були запрошенні колеги по роботі Романа Олексійовича — викладачі Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника: доцент кафедри народних інструментів і музичного фольклору — Петро Михайлович Чоловський, професор кафедри хорового диригування ім. В. Їжака — Ганна Василівна Карась, доцент кафедри хорового диригування ім. В. Їжака — Лідія Василівна Шегда. Також до слова були запрошенні односельчани: отець-декан Богдан Курилів, Михайло Брикалюк, Семен Дейчаківський, Володимир Постолянюк, Ганна Савчак, Василь Турянин, Долчук Ніла та ін.

Прошли роки. Пломеніють завжди на могилі маєстро живі квіти. Не заростає дорога всенародної любові до великого ямничанина. І як гірко вражают словами Ліні Костенко: «Слава — це прекрасна жінка, що на могилу квіти принесе».

Андрій СМІЖАК

викладача Бойко С. М., концертмейстер Кухарська М. В.) — переможець районного конкурсу ім. Й. Княгиницького; III місце на обласному вокальному конкурсі «Дівоцвіт».

Наталія Соверда (гітара, клас викладача Бігуна М. А.) — переможець районного конкурсу ім. Й. Княгиницького; III місце на обласному конкурсі виконавської майстерності.

Вокальний ансамбль у складі 11 дівчат (клас викладача Бойко С. М., концертмейстер Кухарська М. В.) — II місце на обласному конкурсі вокальних ансамблів.

Також активними учасниками кількох конкурсів стали: Юлія Когуч (форепіано, клас викладача Федунішин Г. В.), Дарія Димашок (бандура, клас викладача Павлусик М. М.), Назарій Касько (кларнет, клас викладача Павлусика А. О.).

Та найбільшим досягненням для цих учнів є здобуття цінного життєвого досвіду, вміння втілювати прагнення та удос-

Додаток 1 до рішення Ямни́цької сільської ради від 04.04. 2013 р.

ПОЛОЖЕННЯ

про зміст, опис та порядок використання символіки села Ямни́ця

1. Правовий статус

Символами села Ямни́ця є його Герб та Прапор.

2. Опис герба села Ямни́ця

Гербовий щит перевернутий навпіл на червоне і чорне поле. У червоному полі зображене хрест, який символізує однічну боротьбу за свободу ямни́цької громади, на чорному полі — церква святого Миколая, що символізує духовність громади. Червоно-чорне поле символізує активну участь ямничан в боротьбі за українську державність. В нижній частині герба позначена дата заснування населеного пункту.



3. Опис прапора села Ямни́ця

У квадратному полотнищі голубої барви, обрамленому по периметру золотистою смугою зображені святині ямни́цької громади — греко-католицька церква святого Миколая. В правому верхньому куті розміщене книга, що символізує мудрість та поетичну знання, а в лівому верхньому куті зображення Малого Державного герба України. В нижній частині прапора розміщена письмова загадка про село.

4. Порядок використання герба та прапора села Ямни́ця

4.1. Герб та прапор села Ямни́ця є офіційними символами Ямни́цької сільської ради та виконавчого комітету.

4.2. Власником герба та прапора є Ямни́цька сільська рада.

4.3. Зображення герба села Ямни́ця може встановлюватись: на фасаді будинку сільської ради; у залі засідань сільської ради; у службовому кабінеті сільського голови; на службових посвідченнях, бланках, штампах та печатах (для використання на нагородних грамотах, вітальних листах, інші церемоніальні неофіційні кореспон-



кональовати себе у будь-якій справі. Отож, попереду ще багато кроків та сходинок, які обов'язково будуть успішними. Адже завдяки підтримці начальника відділу культури Тисменицької РДА Стефінко О. М., сільського голови Ковалчука І. Б. та депутатів Ямни́цької сільської ради у дитячій музичній школі створено чудові умови для праці та навчання — за період 2011-2013 років



Вокальний ансамбль школи, викладач Світлана Бойко, концертмейстер Мар'яна Кухарська

денції); на офіційних виданнях сільської ради; на автомобільній дорозі при в'їзді на територію села.

4.4. Прапор села вивішується на будинку або піднімається на щоглі перед будинком Ямни́цької сільської ради. Інші підприємства, установи, організації, об'єднання громадян, фірми тощо можуть піднімати прапор села у таких випадках: у дні державних та місцевих свят; під час проведення урочистих церемоній та урочистих заходів.

При одночасному піднятті чи вивішуванні Державного прапора України та прапора села останній не повинен перевищувати за розмірами Державний прапор України і розміщується справа від нього (з боку глядача).

4.5. Зображення герба і прапора села Ямни́ця може використовуватися: як елементи святкового оформлення села; на почесних грамотах, вітальних листах, пам'ятних адресах, вакливих документах; під час проведення сільських, господарських, політичних, культурних, спортивних та інших заходах.

4.6. Юридичні та фізичні особи мають право використовувати тільки затверджені зображення герба і прапора села, а з конкретною метою (реклама товару, фірми, виготовлення сувенірної продукції) — тільки з дозволу Ямни́цької сільської ради на підставі затвердженії угоди.

4.7. Дозвіл на використання зображення офіційних символів села Ямни́ця передбачає моральну відповідальність користувача за якість товару, на якому вони фігурують. У разі втрати популярності товару через погрішнення якості, власник знаку (сільська рада) має право розірвати угоду з товаровиробником.

4.8. Виключне право на використання герба та прапора належить Ямни́цькій сільській раді.

4.9. Не дозволяється використання герба та прапора без спеціальної згоди Ямни́цької сільської ради у випадках, не передбачених цим Положенням. Контроль за виконанням Положення покладається на сільського голову.

5. Оплата винагороди авторам символіки села

5.1. Переможці оголошеного в місцевій газеті «Ямни́ця» конкурсу на кращий прапор, герб села Ямни́ця та емблему футбольної команди «Вихор» отримують одноразову грошову винагороду в розмірі 600 (шістсот) гривень за кожну номінацію.

5.2. Рекомендацію щодо переможців конкурсу підходить виконавчий комітет Ямни́цької сільської ради з подальшим затвердженням сесією сільської ради.

зроблено внутрішній та зовнішній ремонт будівлі школи, налагоджується благоустрій території. Так, спільними зусиллями, ми виховуємо молоде покоління розумних і талановитих українців.

Ольга ХОМЕЙ, викладач музично-теоретичних дисциплін Ямни́цької ДМШ

Курінь Ч. 35 ім. отця Ю. Гірняка

Пласт бере свій початок в Ямниці з 1922 року. Його організатором став син нашого пароха Володимир Гірняк, який був на той час пластуном XI пластового полку ім. І. Мазепи. Він згуртував з молоді два пластових гуртки, які проіснували до приходу перших совітів у вересні 1939 року, після чого були заборонені.

20 грудня 1992 року стало днем відновлення Пласти в Ямниці. В цей день відбулися перші сходини юнацького гуртка «Степові орли», який заснував Андрій Чемеринський. Мине ще півроку – і завдяки зацікавленню ямницького юнацтва Пластом з'явиться новий курінь. Першою мандрівкою новоствореного гуртка була подорож до древнього Галича, де юнацтво відвідало руїни старостинського замку, випробувало свої сили в теренівці. Юнацькі сходини відбувалися у двох кімнатках в приміщенні старої сільської ради (тепер – музичної школи).

Підтримці нової юнацької частини посприяло проведення 7.03.1993 р. в Ямниці пластового здигу, який організував курінь «Целібат Мурлик». У заході брали участь близько 60-ти пластунів з Івано-Франківська, Моршина, Тернополя та Рогатина. Проведено змагання з історії, релігіознавства. Ямницький гурток у підсумку змагань здобув восьме місце з 11-и. Після заходу ямницьке юнацтво здобуло додаткове зацікавлення Пластом,

цього року було досить активне для членів куреня – зокрема частина юнацтва взяла участь у таборі на г. Сокол; частина працювала на сільському кладовищі при відновленні могил вояків німецької армії (1916–1917 рр.).

Восени цього року курінь відзначив 70-річчя Пласти в Ямниці змаганнями на р. Бистриця, відбув мандрівку на г. Маковицю (1018 м). Також курінь взяв участь у відкритті пам'ятника героям ОУН-УПА 14.11.1993 року.

У січні відбуто мандрівку до Галича і Шевченкового, зорганізовано коляду і щедрівку (здобуто для Пласти 260 000 і 150 000 карбованців відповідно), а в 1995 році зібрано 600 000 та 1 000 000 крб.

1994-1995 рр. були досить активними в житті ямницьких куренів. Зокрема відбуто такі заходи: збірку станиці Івано-Франківські до річниці бою під Крутами, «Мандрівку з лещатами на плечах», відзначено річницю з дня народження Лесі Українки та ін.



А. Чемеринський та А. Палій

що дало змогу створити ще один гурток – «Горицвіти».

Навесні 1993 року, ямницькі гуртки відбули мандрівку до Карпат. Спільно з іншими гуртками станиці Івано-Франківська юнацтво взяло участь у теренівці поблизу гірського озера в с. Ямній. У першу весну свого існування гуртки показали себе для громади організованою цілісністю, організувавши стійку біля плащаниці на Великодні свята.

11 травня 1993 року за згодою гуртків «Степові орли» та «Горицвіти» утворено підготовчий юнацький курінь. Патроном обрано визначного громадського діяча та духовного опікуна отця Юстина Гірняка. Літо



Ямницькі пластуни

Добра праця куреня, здобуття пластових ступенів сприяли тому, що 11 лютого 1995 року ухвалено рішення про надання куреню числа. Обіжник Булаві УПЮ (ч.2/1995) писав: «Внести до крайового реєстру куренів УПЮ 35 курін УПЮ ім. отця Юстина Гірняка, Ямниця. Барви куреня: біла, синя, червона. Призначити в. о. зв'язкового ст. пл. скоба А. Чемеринського». Так почався новий етап в історії куреня.

5 липня 1995 року на Вовчинецьких горах відбувалося станичне свято весни. Його учасниками були курені ч. 31, ч. 35, ч. 22, курінь з Угорників. Восени 35-й курінь

УПЮ-ів організовує спільну мандрівку з новацьким роєм «Гірські леви» (вересень), бере участь у зборі молодіжних організацій у с. Космачі, є учасником чутів на вершині за маршрутом Майзлі – Княгинин. Курінь організовував відзначення Листопадового зrivу, до якого долучилися члени 49-го куреня УПЮ-ів ім. І. Миколайчука. В листопаді відбуло мандрівку до монастиря в Гощеві. Рік завершено відзначенням свята Андрія.

У 1996 та 1997 рр. продовжувалась активна праця ямницьких пластунів. Вони взяли участь та стали організаторами таких акцій:



Старший пластун Андрій Чемеринський

«Різдвяна свічка», «Подих історії», обласного свята весни на Вовчинецьких горах. У січні 1997 року члени куреня організували лещатарську прогулянку теренами Ямниці, провели «Різдвяну свічечку», взяли участь у лещатарському таборі «Запорожені Ославії».

Впродовж 1999 року курінь брав участь у багатьох заходах: святі Валентина, обранні Королеви весни, святі весни, організації Великодньої стійки, таборі «Месники за крові».

Впродовж усього часу праці куреня його зв'язковим був ст. пл. скоб. А. Чемеринський, СМ. Обов'язки заступника зв'язкового виконував А. Палій. Одночасно вони були виховниками в курені. Курінними були: А. Палій (обирали на п'ять каденцій), В. Деркач, В. Белько. Курінні судді були В. Чемеринський, В. Кметюк, І. Лашта, В. Деркач, О. Горецький, Р. Бибик, І. Рега. Обов'язки писаря-гospodarя виконували: В. Чемеринський, Р. Гуйван. Першим здобув ступінь участника А. Палій, а ступінь розвідувача – І. Рега. Ступінь скоба здобув один із членів куреня – А. Палій.

Минав рік за роком, відходили одні члени куреня, на їх місце приходили інші. В кінцевому підсумку курінь припинив своє існування в 2003 році.

Із книги
«Пласт у Станиславові та Івано-Франківську»
(ст. 161-165)

170 років від трагічної смерті Івана Смицнюка

Наш народний захисник був закатований панськими гайдуками 3 квітня 1843 року, коли втрате направлявся до Відня поминати про волю ямничан. Замученого, громада таємно поховала на своїм кладовищі. В австрійський час його ім'я було заборонено гадувати. Та минали роки. Однослідці не забули свого борця за волю, таємно молилися на могилі за його праведну душу і тихо, від покоління до покоління, переказували своїм дітям про славного Івана Смицнюка.

7 квітня, отець-декан Богдан Курілів разом із вірянами Ямниці відправили поминальну службу біля могили Івана Смицнюка. Також в ці дні вчителя Ямницької ЗОШ провели пізнавальні уроки на яких розповідали учням про життя і трагічну смерть Івана Смицнюка.

Шановна громадо!

Для наступного номера нашого часопису, ми збираємо інформацію про: Василя Пелехатого – вчителя фізкультури (біографія); Онуфрія Грицюка – ямницького спортсмена, велогонщика (біографія); Миколу Деркача «Ема» — легенді ямницького футболу (біографія); життя та долю ямничан в еміграції (розповіді про вашіх рідних, що виїхали за кордон); історія встановлення придорожнього хреста (на роздоріжжі шляху Ямниця – Павлівка); Великодні гаївки за Польщі: святкування, текст пісень та віршів, фотографії; розповіді про шкільне життя та вчителів; вірші, пісні, художні малюнки сільських талантів на різну тематику.

Також вносите свої пропозиції...
Тих ямничан, які можуть розказати про цих людей та події просимо відгукнутися. Окрім цього, закликasмо жителів села долучатися до написання матеріалів до газети на різну тематику. Телефон редактора: моб. 0977443372, дом. 53-4-54.

«Великдень»



У квітні 2013 року на прилавках книгарень з'явилося науково-популярне видання жительки Ямниці Валентини Юрків під назвою «Великдень».

«...здати передати дух цього дня, енергетику, яка йде від Бога», – написала авторка у передмові. – «Великдень є дуже інтимним святом, традиції якого кожна родина repetitно проносить крізь роки, передаючи від дідів онукам».

Пані Валентина розповідає, що готується до Пасхи заздалегідь і дуже ретельно, адже вважає її особливою, коли віддається шані Богу. Цьому навчила її покійна бабуся Софія. «Вона казала, що готуватися до Пасхи треба очищеннем: спочатку прибрали у наших думках, а потім вже домівки, села, міста. Дізнатись про проблемах наших близьких і допомогти їм. Лиш тоді будемо готові до цього чуда-Великодня». Загалом Великден – це родинне свято. На Пасху вся родина перебуває ніби у міщному ланцюзі: по один бік – минуле, по другий – майбутнє, а ми – в центрі. Це завжди для нас буде день єднання роду. Бо коли Христос воскрес, то цим він переміг смерть, і ми тепер знаємо, що всі люди силою його воскресіння воскреснуть.

Сім'я В. Юрків нічого не купує, все має бути приготоване лише власними руками з натуральних продуктів, найголовніших плодів поля, саду і городу: пшениця, буряк, квасолі, капуста, картопля, горох, зернят маку. У кожній складовій страв – певний символічний зміст. «Моя мама до Великодня робила багато добрих страв, але анонімно, без показух і нас цьому навчила. Вона казала, що добре справи, зроблені на користь іншим, особливо обділених долею, допомагає зняти з душі гріх» – наголошує п. Валентина.

165 років скасування панщини

Як всенародне свято відзначають в Галичині день «знесення панщини». Протягом кількох віків кріпацтво було страшним тягarem для галицького селянства. Тяжка експлуатація, безправ'я, повсякденні злідні й голод були його постійними супутниками. У першій половині XIX століття, коли панщинно-кріпосницькі визискування досягло межі, галицьке селянство піднялося на боротьбу за свої права.

Панщина, яка «полягала в повинності селян обробляти землю пана за право користуватися своїми наділами», тривала на західноукраїнських землях від 1529 року аж до 1848, тобто понад 300 років. Усі намагання селян упродовж тих століть скинути ненависне ярмо були потоплені панами в крові, задушені в підземеллях в'язниці. В іншій ситуації постав 1848 рік. Уже весною над Європою повіяли свіжі вітри революції. Австрійську імперію почали розхитувати до основи народні виступи в південних її країнах. Прагнули до розвитку національної культури, вимагали визволення чехів, національне відродження почалося серед сербів і хорватів. А 13 березня спалахнуло повстання в самому Відні. В австрійській столиці робітники, студенти, учителі вийшли на барикади. Це вже була революція.

16 квітня 1848 року австрійський ціsar Фердинанд підписав маніфест про скасування панщини, а 22 та 23 квітня, на самий Великден, він був оголошений народові і дістав силу закону 16 травня 1848 року.

На честь скасування панщини майже по всіх селах були встановлені пам'ятні знаки або «Хрести свободи» як історичні пам'ятники для прийдешніх поколінь. В Ямниці таїх хрест був побудований у 1873 році за кошти Василя Смицнюка, онука провідника ямницької громади Івана Смицнюка. В 1930 році, в часи «пацифікації» (антиукраїнських погромів поляками) «Хрест свободи» на 80% був знищений польськими солдатами. До 1939 року громада Ямниці під керів-



ництвом пароха Юстина Гірняка хрест відновлена. Однак, як виявилось, ненадовго. Після повернення в 1944 році більшовицькими окупантами хрест слугував мішенною для їхніх солдатів, які вправлялися у стрільбі. В занедбаному стані він пролежав до кінця 80-х років. В той час будь-які дії по його реставрації могли сприятися радянською комуністичною владою насторожено, а їх ініціатори ризикували привернути до себе нездоровий інтерес партійних органів чи навіть КГБ. Питання про відновлення «Хреста свободи» вперше порушили члени науко-культурного т-ва «Рух» на поч. 90-х. Повна реставрація хреста була здійснена силами місцевого коваля Миколи Галіччака.

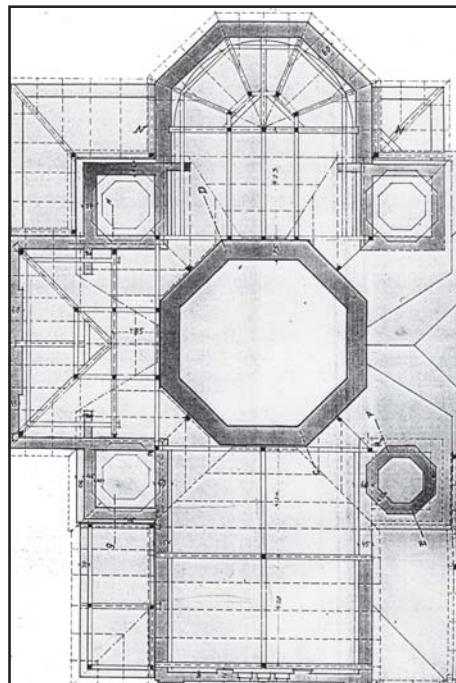
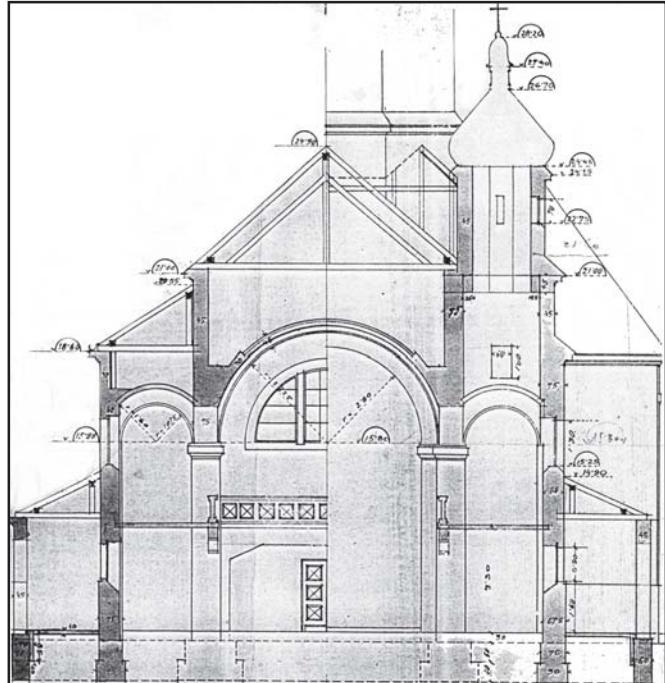
Сьогодні наш «Хрест свободи» в не найкращому стані, і доляє за ним практично не ведеться. Тому напевно, немає ніде села, в якому аналогічні пам'ятники знаходились би в такому занедбаному стані як в Ямниці. На кладовищі цей хрест постійно заростає бур'янами, напис на ньому ледь видно. Думасмо, настав час зробити до нього зі стороною паркану окремий підхід, місце навколо викласти бруківкою, посадити квіти та поновити написи. Це і буде значний вклад наших сільських та обласних депутатів і голови сільської ради І. Ковальчука (діти якого є пра (б разів) внуками Василя Смицнюка) у відзначення 165-річчя з дня скасування панщини та 170-ї річниці від дня загибелі Івана Смицнюка, який так багато зробив для знищення панщини.

Храм св. Миколая за проектом Олександра Пежанського

24 листопада 1924 року на засіданні парохіяльного комітету, до якого входили Гаврило Марик, Василь Галлярник, Олекса Кушніренко та парох Ю. Гірняк, було ухвалене

рошення про потребу будівництва нової церкви. Перший план-проект храму невідомий нам до цього часу, був складений інженером Л. Левицьким 15 квітня 1924 року.

Однак, з невідомих причин, 11 червня 1926 року було затверджено новий план церкви, автором якого був відомий львівський архітектор Олександр Пежанський. В ДАІФО



цей план-проект зберігся (Фонд 6. Опис 2. Справа 151). Як бачимо на зображеннях, сучасний ямницький храм св. Миколая відрізняється кількістю бань, вікон та розміром. Такі зміни у будівництві церкви були

людським фактором. Прості сільські майстри, що привычались до консервативного будівництва церков на селі, не змогли осилити храм за проектом європейського стилю.

**Сторінку підготував
Андрій СМІЖАК**

старі фотографії на стіл розклади



1 — свято "Просвіти" у Ямниці 11 вересня 1936 року.
Стоїть почесна президія на чолі з Іваном Ставничим;
2 — сім'я Гават на виселенні в м. Гмінд. 1916 рік;
3 — 25-річчя "Просвіти" у Ямниці, 1931 рік. Другий справа о. Ю. Гірняк;
4 — перше причастя дітей у 1939 році. З правого боку директор Кирило Ткачук;

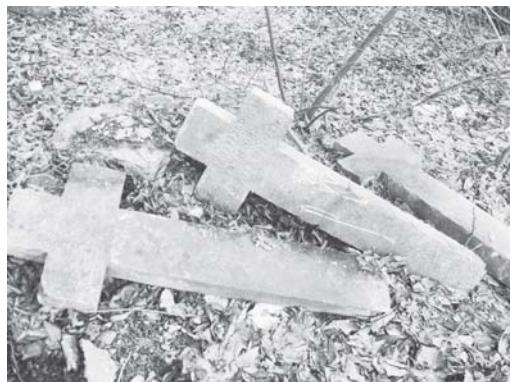
5 — Ямницька ноша старших жінок і господарів у 20-х роках Сидять з ліва на право: Паракса Дейчаківська, Євдокія Петровська, Дмитро Петровський, Катерина Шпільчак. Стоять: Василь Петровський, Марія Валько та Антін Шпільчак;
6 — свято "Просвіти" в Ямниці 1936 рік.



Меморіальний сквер воякам німецької армії відновлять

Про створення в Ямниці такого скверу говорять ще з 1992 року. Вперше цю ідею озвучили члени «Руху», коли німецький цвінтар 1916-1917 рр. практично був знищений. Тепер це питання порушив сільський голова Іван Ковальчук та історики села. Місце під майбутній сквер обрали неподалік нового кладовища. Цього літа планується провести ряд робіт по реконструкції хрестів та будівництву самого меморіалу.

Закликаємо ямницьких ентузіастів включитись до цього благого на- міру. Ви можете нам допомогти своїми ідеями по влаштуванню скверу, його плануванню тощо. Цікаві ідеї та пропозиції на рахунок даного меморіального комплексу просимо подати в сільську раду, чи в письмовому варіанті, для висвіт- лення в газеті «Ямниця». Роботи пла- нуються провести на добровільній основі силами жителів села. В цьому наша заслуга буде найбільшою.



Чи були в Ямници могили угорських солдатів?

Про могили угорських солдатів в Ямниці, які загинули в 20-х числах липня 1944 року, мабуть не знає ніхто. Про це вперше почули ї историки села. Однак представник Міністерства Оборони Угорщини Гендера Біро впевнений, що десь в околицях Ямниці поховано 15 угорських солдатів, два з яких точно на церковному подвір'ї храму св. Миколая. На руках у нього є військові документи з точними координатами могил біля храму, що підтверджують ці дані. За спо- гадами ямничанина, вже покійного Михайла М., один мадярський солдат, що загинув у битві за Ямницю, був захоронений ним же у Лугах (без почестей). Однак де саме, вже невідомо...

Для короткого інформування нагадаємо, що в час звільнення Станіславова, в околицях Ямниці знаходились частини 2-ї танкової угорської дивізії оснащені в бойовими машинами «Туран II». Про інші військові оди-



Угорські війська під Станіславовом.
Липень 1944 року

ни, що були в околицях села поки невідомо. Невідомо і про подальші дії міністра Гендера Біро. Можливо з часом, він навідається в Ямницю і ми зможемо дізна- тись щось більше. Тому, шановні ямничани, якщо Вам відомі якісь факти про поховання угорських солдатів в Ямниці просимо повідомити в сільську раду.

“Тезки” нашої Ямници

Невеличке дослідження, проведене через пошукову систему «Google», дало цікаву інформацію, що назустрічається в інших країнах.

Села

Першим відомим селом із такою назвою є Ямница Валдайського району Новгородської області. Розміщене це невеличке село у суцільному лісі, 15 км від м. Валдай. У селі збереглися поховання французьких військових, що загинули в 1812 році. З цими похованнями тут пов’язано безліч моторошних розповідей про привидів, жахливий блуд і т. п. До села практично немає дороги, щоб дістатись автомобілем. Незнаний дощ і вона стає непроходною. Живе людей тут небагато. Найпопулярніші прізвища: Кравченки, Циганкові, Кулешові, Федорові.

Наступне село із назвою Ямница знаходиться на території Білорусії, у Могильовській області. Включено воно до Вендріжської сільської ради. Втім назвати цей населений пункт селом можна з великою на- тяжкою. Скоріше воно нагадує невеличку залізничну станцію, навіть меншу за Ценжів. Про кількість на-селення невідомо нічого. Однак у селі Вендріж, до якого належить ця

Ямница, проживає всього 42 жите- телі, тому кількість мешканців в «нашому селі» мабуть ще менша. Село Ямница, існує і на території Польщі. Цей населений пункт належить до повіту Кам’янка Велька. Відстань від Ямниці до міста Новий Санч 7 км., до Krakova 80 км. В селі про- живає 720 осіб. Ця Ямница найбільш відома своїми кіло- метровими рибними озерами. Любителі половити велику рибу з’їжджаються сюди із цілої Польщі. 15 км від села знаходиться аеропорт.

Ще одна Ямница Пісарор- винська знаходиться 24 км від Загреба в Хорватії. Населення села 400-500 осіб. Тут розміщений великий костел св. Мартіна. Мешканці Ямниці П. найбільше займаються садівництвом, місцеві фермери мають великі сади, які чітко видно із супутникової карти. Багато стоїть в цьому селі старих будинків, покинутих селянами.



— А я що винен? Сам напав — сам хай і обороняється!

Сидять двоє кумів, один другому каже:

— От якби вернути всі ті гроші що я пропив...

— І щоб ти зробив?

— Та пропив би ще раз...

— Куме!

— Га?

— А що ви робите в моєму по- гребі?

Водойми

Хотілося б розпочати з мінеральних джерел під назвою Ямница, що відомі на цілу Південно-Східну та Центральну Європу. Розміщені вони в лісистій місцевості неподалік Загреба (Хорватія). Відомою ця місцевість стала завдяки надзвичайно корисній воді. Мінеральні джерела тут було відкрито в 1772 році. Перше родовище мало назву Ямница Кіселиця. Цього ж року родовище було включене до реєстру мінеральних вод австрійської імператриці Марії-Терезії. На сьогодні компанія «Ямница» випускає 400 млн. літрів води на рік. Експортує її крім країн Європи, до США та Японії.

Річка під назвою Ямница протікає в Христецькому, Валдайському та Дем’янському районах Новгородської області. Вона бере свій початок із озера Ямне в селі Старе Рахіно. Довжина річки — 25 км. Ще одна річка із назвою Ямница протікає по Хвойнинському та Мошенському районах також Новгородської області. Довжина річки — 12 км.

— Та вас шукаю!
— А навіщо сало з’їли?
— Та щоб під ногами не валялося!

— Куме, ну і який у вас урожай?

— Та як ніколи, куме! Мішок картоплі посадив, мішок зібрав — жодна не пропала!

— Ой, кума, не переживу це! Залишив мене одну мій Микола! Як я жити без нього буду? Ни, немає моїх сил, піду і я за ним в могилу!..

— Кума, побійся Бога! Дай не- біжчикові хоч там відпочинти від тебе!

Шевці без роботи не залишаться



Днями у Ямниці відновив свою роботу об’єкт побутового обслуговування. Відтепер, якщо виникнуть проблеми із взуттям, жителям села не треба їхати в Івано-Франківськ.

Чеверда Мирослав Михайлович, уродженець Івано-Франківська, обрав таку професію не випадково, адже його дід Свіген був відомий чоботар на цілу округу. Закінчивши ПТУ № 16 (з червоним дипломом) та здобувши спеціальність «Майстер-взуттєвик» Мирослав Михайлович працював в майстернях Єзуя, Івано-Франківська, а тепер і Ямниці.

— Розкажіть про перші дні своєї роботи в Ямниці...

— Замовлень не бракує, роблю якісно і недорого. Люди задоволені. Завжди даю поради як поремонтувати взуття краще. Тепер, більше приносять в ремонт жіночого взуття. Зараз здебільшого міняю набойки і замки, підошви. Дуже поважаю людей похилого віку, і навіть роблю їм ремонт взуття дешевше ніж він коштує.

— Пане Мирославе, чи різнятися вартість ремонту взуття у Ямниці та Івано-Франківську, чи, можливо, ціни однакові?

— В мене ремонт набагато дешевший, і в якості нічим не поступається. Заміна набойок коштує від 15 грн. — в місті від 20 грн., поміння замок 20-30 грн., — в місті це коштує до 55 грн., обшивка взуття — 15 грн. Для жителів Ямниці, як бачи-

те, вигідніше поремонтувати своє взуття у мене, ніж переплачувати у Франківську. Загалом, ціни за останні роки зросли всюди, адже основні матеріали подорожчали: гума, гвіздки, клей.

— За скільки часу ви лагодите взуття?

— Ремонтую взуття швидко. Прості ремонти виконуються в день здачі взуття, більш складні до двох днів, не більше. Завжди ставлюся до роботи з відповідальністю та розумінням.

Щодо ремонту взуття звертатися за тел. 0666937239, Мирослав.



Наближається весняний нерест

Протягом двох місяців, починаючи з 1 квітня, в Івано-Франківській області діятиме заборона на рибальство. До 10 червня інспектори проводитимуть рейди на браконьєрів. Нерестилища шкодять не лише браконьєри, але й стічні води промислових підприємств, вивіз піщано-гравійної суміші, і навіть мийка авто у водойми. Тепер за цим стежитимуть пильніше. Дозволяється рибалити лише на визначених ділянках. Для аматорів обмежений вилов риби однією вудкою з одним гачком і одним спіннгом тільки вдень. Щоправда, лише у чітко встановлених місцях.

Ямницька бібліотека — серед переможців четвертого раунду програми “Бібліоміст”

5 лютого, програма «Бібліоміст» визначила групу публічних бібліотек України, які пройшли відкритий конкурсний відбір і стали переможцями основного IV раунду конкурсу з організації нових бібліотечних послуг із використанням вільного доступу до Інтернету.

Серед переможців — Галицька центральна районна бібліотека та Більшівіцька, Дубовецька і Залуквянська бібліотеки, а також Тисменицька центральна районна бібліотека, районна дитяча бібліотека, філія у Ямниці, Лисці та Липівці.

У цих бібліотеках до кінця року запрацюють центри вільного доступу до Інтернету та навчання комп’ютерній грамотності. Про це повідомили учасники спільноти прес-конференції — заступник Міністра культури України Тимофій Кохан, директор програми «Бібліоміст» Матей Новак, директор Регіональної місії Агентства США з міжнародного розвитку (USAID) Джед Бартон, генеральний директор Національної парламентської бібліотеки України Тамара Вилегжаніна, Президент Української бібліотечної асоціації Ірина Шевченко.

Фіналісти отримають комп’ютерне обладнання до кінця 2013 року. Фахівці бібліотек, які долучаться до програми, пройдуть навчання у галузі новітніх технологій та бібліотечних інновацій у Регіональному тренінговому центрі, що діє на базі обласної універсальної наукової бібліотеки ім. І. Франка. <http://parallel.iif.ua>

Ямни́цька спартакіада 2013

Спорт має дивовижні властивості. Він об'єднує людей, знайомить їх між собою, спорт змінює здоров'я, характер і навіть розумові здібності людей, які ним займаються, розвиває в них такі навички як швидкість, спрітність, реакцію, координацію, витривалість, терпіння і силу. Спорт робить людей більш стійкими до негативних факторів зовнішнього середовища. Він часто приносить людям масу позитивних емоцій. Таку масу емоцій для жителів Ямниці приносить щорічна загальносільська спартакіада, яку організовує та фінансує Ямни́цька сільська рада.

Цьогорічна спартакіада проходила протягом березня-квітня. Перші загальносільські змагання з шашок відбулися 25 березня у спорзалі школи. Участь в них прийняло 13 ямничан. Після трьох годин напружених розіграшів були визначені переможці: I місце — Ромашко Іван; II місце — Босович Дмитро; III — місце Зуб'як Андрій.

31 березня відбувся турнір з настільного тенісу. Суддями змагань та організаторами проведення були вчителі школи Береза М. Т. та Прев'ята І. П.

Така велика кількість учасників, що прийняла участь в змаганнях спортерігалася ще в далеких 90-х. 24 ямни́цькі спортсмени розігрували звання лідера більше 4-х годин. Запорука успіху за тенісним столом — це спрітність та уважність. Адже головне — швидко відповісти на удар суперника так, як він не очікує. Саме це і відпрацьовували усі учасники змагань. Кожна помилка — це додаткове очко на табло суперника. А відповідно і кращий загальний результат у рейтнінгу. Судді турніру розподілили учасників змагань методом жеребкування на чотири групи, кожна з яких розігрувала три тури. У запеклих півфінальних поєдинках зійшлися такі пари: Самсонов А. 1:2 Самсонов Ю.; Вирста А. 2:1 Слободян Ю.; Наконечний Р. 2:0 Ринзак Л.; Савчак Б. 2:0 Деркач О.

У фіналі лідери розіграли між собою три тури, які й визначили переможців: I місце — Вирста А.; II місце — Самсонов Ю.; III — місце Савчак Б.

7 квітня, в спорзалі школи відбулися змагання на першість села з волейболу. Участь в турнірі

брали чотири команди. Після групового розіграшу визначились переможці:

I місце — «Інтер» (кап. А. Паркулаб), II — місце «Зірка» (кап. А. Вандзіляк), III — місце «Бразерс» (кап. Гайчена М.), IV місце — «Депутат» команда депутатів (кап. Катамай Р.).

21 квітня відбулось змагання на першість села по міні-футболу. Участь в змаганнях брали 7 команд, що представляли всі вулиці села.

7 команд було розділено на дві групи, які протягом трьох годин розігрували між собою звання сильнішого. I місце — «Вихор 1» (кап. Т. Іваночко), II місце — «Інтер» (кап. А. Паркулаб), III місце — «Барселона» (кап. Я. Гриньке-

вич), IV — «Депутат» (кап. Р. Ката-май).

Всі учасники спартакіади отримали велике задоволення від спортивних змагань. Переможці були нагороджені грошовими преміями та грамотами.



Бронзові призери з міні-футболу



Фіналісти змагань з міні футболу

«Вихор» у першості області

1. «Вихор» Ямни́ця
2. ФК «Бітків»
3. «Сокіл» Павлівка
4. «Краснопіль» Солотвин
5. «Дністер-Рітас» Побережжя
6. ФСК «Енергія» Бурштин
7. «Карпати» Болехів
8. СК «Граніт» Тлумач

1. ФК «Отиня»
2. «Карпати» Кути
3. ФК «Турка»
4. «Прут» Делятин
5. ФК «Обертин»
6. «Пробій» Городенка

7. «Карпати» Печенижин
8. «Нептун» Заболотів
9. ФК «Гвіздець»

- ПЕРШЕ КОЛО**
- I-й тур
- 21.04. (неділя) 14:00; 16:00**
- «Вихор» — СК «Граніт»
- Кубок області — попередній етап**
- 25.04. (четвер) 17:00**
- II-й тур
- 28.04. (неділя) 14:00; 16:00**
- «Вихор» — ФК «Бітків»

- Кубок області — 1/8 фіналу**
- 09.05. (четвер) 17:00**
- III-й тур
- 12.05. (неділя) 15:00; 17:00**
- «Сокіл» — «Вихор»
- IV-й тур**
- 19.05. (неділя) 15:00; 17:00**
- «Вихор» — «Краснопіль»
- Кубок області — 1/4 фіналу**
- 23.05. (четвер) 17:00**
- V-й тур
- 26.05. (неділя) 15:00; 17:00**
- «Дністер-Рітас» — «Вихор»
- VI-й тур**
- 02.06. (неділя) 15:00; 17:00**
- «Вихор» — ФСК «Енергія»
- VII-й тур**
- 09.06. (неділя) 15:00; 17:00**
- «Карпати» — «Вихор»

9 квітня, в Івано-Франківському Муніципальному фізкультурно-оздоровчому центрі закінчився турнір з міні-футболу на «Кубок Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ».

Ямни́цький «Вихор» на «Кубку Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ»

Учасниками змагань, були команди всіх протопресвітеріатів Архієпархії та представників Архієпархіальних структур. Змагання в якому брали участь ямни́цькі футбольісти проходило у два етапи. Учасники були поділені на дві вікові категорії — до і після 15 років. Кількість команд першої вікової категорії налічувало 21, а другої — 25. Дане спортивне діяльність організовувалася на основі Пастирського листа Блаженнішого Святослава «Жива парафія — місце зустрічі з Живим Христом», адже спорт це один із засобів евангелізації дітей і молоді та присвячено святкуванню 1025 річниці Хрещення Русі-України та Року Віри.

За підсумками змагань переможцями турніру стали:

Молодша група: I місце — «Вікторія» м. Івано-Франківськ, II місце — «Сокіл» м. Долина, III місце — «ФК Галич».

Старша група: I місце — «Колос» с. Братківці, II місце — «Вихор» с. Ямни́ця, III місце — «ФК Берлоги».

На урочистій частині завершення зма-



гань митр. прот. Олег Каськів — Протосинкел Архієпархії подякував всім учасникам, тренерам, священикам, арбітрам та від імені Митрополита Володимира, вручивши командам, які здобули призові місця — кубки та медалі.

Турнір з міні-футболу на кубок Івано-Франківської Архієпархії мав на меті сприяти розвитку молодіжних християнських організацій, тим самим роблячи свої внесок в оживлення парафій, які, за словами Блаженнішого Святослава, є місцем зустрічі із нашим Спасителем.

Firtka.if.ua



Фортуна «Вихору» не посміхнулася

Наприкінці березня на Івано-Франківщині стартував один із найстаріших зимово-весняних традиційних турнірів — «Кубок Підгір'я», участь в якому прийняв ямни́цький «Вихор». Цьогорічний розіграш КП являвся ювілейним — двадцятим. Організатором традиційного передсезонного турніру виступила Івано-Франківська обласна федерація футболу.

Групові змагання проходили з 30 березня по 10 квітня на стадіонах сіл Підгір'я (Богородчанський район) та Старий Лисець (Тисменицький район). За перемогу в Кубку боролися 10 команд розділені на дві групи.

Група «Б» (стадіон Старий Лисець)

1. Збірна Івано-Франківської області-95

2. «Кроно-Карпати» Брошнів-Осада

3. «Вихор» Ямни́ця

4. «Придністров'я» Тлумач

5. «Нафтовик» Долина

30.03. (субота)

1. 14:00 «Кроно-Карпати» — «Нафтовик» 0:1

2. 16:00 «Вихор» — «Придністров'я» 0:1

• Збірна області-95 (виходна)

31.03. (неділя)

3. 14:00 «Нафтовик» — «Вихор» 3:1

4. 16:00 Збірна області-95 — «Кроно-Карпати» 3:2

• «Придністров'я» (виходна)

02.04. (вівторок)

5. 14:00 «Вихор» — Збірна області-95 3:1

6. 16:00 «Придністров'я» — «Нафтовик» 0:3

• «Кроно-Карпати» (виходна)

03.04. (середа)

7. 14:00 Збірна області-95 — «Придністров'я» 3:3

8. 16:00 «Кроно-Карпати» — «Вихор» 5:3

• «Нафтовик» (виходна)

04.04. (четвер)

9. 14:00 «Придністров'я» — «Кроно-Карпати» 0:1

10. 16:00 «Нафтовик» — Збірна області-95 0:0

• «Вихор» (виходна)

Турнірна таблиця

	I	B	H	P	Mз	Mп	O
1 Нафтовик (Долина)	4	3	1	0	7	1	10
2 Кроно-Карпати	4	2	0	2	8	7	6
3 Збірна області-05	4	1	2	1	7	8	5
4 Придністров'я	4	1	1	2	4	7	4
5 Вихор (Ямни́ця)	4	1	0	3	7	10	3

ДРУГЕ КОЛО

VIII-й тур

23.06. (неділя) 15:00; 17:00

СК «Граніт» — «Вихор»

IX-й тур

30.06. (неділя) 15:00; 17:00

ФК «Бітків» — «Вихор»

X-й тур

04.08. (неділя) 15:00; 17:00

«Вихор» — «Сокіл»

Кубок області — 1/2 фіналу

(перший матч)

08.08. (четвер) 17:00

«Краснопіль» — «Вихор»

візитка Ямниці

**Новонароджені
IV кварталу 2012 року
та I кварталу 2013 року**

- Павлюк Соломія Тарасівна – 30.11.2012 р.;
 Федорків Валентина Олегівна – 17.12.2012 р.;
 Каляндрук Софія Петрівна – 21.12.2012 р.;
 Литвинець Андрій Романович – 23.12.2012 р.;
 П'ятничук Юліана Юріївна – 4.01.2013 р.;
 Галярник Софія Ярославівна – 6.01.2013 р.;
 Листван Максим Васильович – 17.01.2013 р.;
 Нестерак Максим Андрійович – 16.01.2013 р.;
 Гойсан Роман Іванович – 16.02.2013 р.;
 Солтис Маряна Романівна – 4.03.2013
 Кухта Максим Вікторович – 25.03.2013
 Катамай Микола Мирославович – 25.03.2013
 Іваночко Остап Андрійович – 29.03.2013

**Найстарші
жителі села**

- Сміжак Микола Прокопович, 24.01.1921 р. н.;
 П'яста Євдокія Данилівна, 17.05.1921 р. н.;
 Малик Анна Дмитрівна, 19.06.1921 р. н.;
 Бедейчук Микола Васильович, 5.08.1921 р. н.;
 Салига Євдокія Юріївна, 28.08.1921 р. н.;
 Галінчик Анна Антонівна, 3.10.1921 р. н.

**Відійшли
у вічність**

- МЕДВІДЬ Наталія Петрівна – 1922 р. н.;
 ПОСТОЛЯНЮК Ярослав Миколайович – 1957 р. н.;
 ЗУБ'ЯК Ярема Прокопович – 1940 р. н.;
 ГУЛАГА Василь Петрович – 1925 р. н.;
 ЗУБ'ЯК Ярослав Миколайович – 1956 р. н.;
 ВАЛЬКО Євдокія Василівна – 1925 р. н.;
 ХЛІБКЕВИЧ Михайло Дмитрович – 1955 р. н.;
 ШОЗДА Андрій Михайлович – 1979 р. н.;
 ГРИЦАК Микола Гнатович – 1931 р. н.;
 БАЙДЮК Роман Володимирович – 1976 р. н.;
 ГРАБАРОВИЧ Василь Степанович – 1961 р. н.;
 КАТАМАЙ Антон Іванович – 1929 р. н.;
 ПЕТРУНЬКО Владислав Олегович – 1997 р. н.;
 СОРОКА Надія Андріївна – 1930 р. н.;
 ЯКИМЕЧКО Василь Миколайович – 1952 р. н.;
 БОЙЧУК Марія Іванівна – 1929 р. н.;
 ЗАКАЛАТА Андрій Петрович – 1978 р. н.

Спецвипуск газети "Вперед"

Головний редактор
Андрій Сміжак

Редакційна колегія:
Р. Постолянук, Й. Лесів,
О. Вишневецька, Н. Луговська,
І. Дейчаківський.

Додрукарська підготовка редакції
газети "Вперед".
76010, Україна, м. Івано-Франківськ,
вул. Короля Данила, 11.

Тираж 1200. Зам. №
Друк "Місто НВ",
м. Івано-Франківськ,
вул. Незалежності, 53.

**Іван Криворук
творить диво
акордами душі**

Всіх, хто побував у хаті обдарованого художника-самоучки Івана Криворука, вразила яскрава палітра, соковитий мазок, активний колорит, контрасти світла і тіней на його полотнах. Його картини сяють не тільки світлом барв, але й світлом серця. У трьох кімнатах розміття картин на стінах, а скільки ще заховано вихідних картин, ескізів, образів, натюрмортів на горищі та в шафах! І дивуєшся, коли встиг намалювати ці шедеври мистецтва вже немолодий, однак ще сповнений сил художник.



Голос моого співрозмовника сповнений відтінками гумору, м'якості, щирості. Він не приховує свої почуття, тривоги, жаль, не вдає із себе кращого, розумінішого, ніж є насправді. Про нього кажуть – «людина-душа».

Народився у селі Новосілка Тлумачького району 10 червня 1928 року. Батько, Василь Петрович (1888 р. н.) був ветфельдшером, матір, Марія Андріївна (1895 р. н.) домогосподаркою. По закінченні чотирикласної школи, поступив у 1941 році до гімназії у Станиславові, в якій навчався рік, однак посвідчення про освіту цей заклад тоді не давав. Тому Іван Криворук перейшов до «гандельшуль» – торгової школи з українською мовою навчання. Успішно закінчивши цю школу, в 1946 році Іван поступив на курси «Обласного управління сільського та колгоспного будівництва» де здобув спеціальність техніка-будівельника. Пізніше, в 1950 році він здобув спеціальність вчителя фізкультури і вирішив пов'язати своє життя із школою. Спочатку вчителював у Лисці.

В 1951 році Іван Криворук одружився з Катеринкою Степанівною Куз, вчителькою історії родом із Харківщини. У 1953 році подружжя переїхало до Ямниці. Катерина Степанівна стала першим директором Ямницької середньої школи (середня

з 1952 року). Іван Криворук спочатку працював вчителем фізкультури, а пізніше, після закінчення педагогічного інституту, вчителем української мови і літератури та креслення і малювання. Працював Іван Васильович у Ямницькій середній школі до виходу на пенсію.

Наскільки щедрим і прихильним іноді буває небо, даруючи одній людині зі своєї невинерпної скарбниці найрідкініший талант. Зацікавлення до малювання у Івана Васильовича народилося ще в дитинстві, коли він стежив, як творив художні полотна його сусідів. Кожна робота самодіяльного художника з Ямниці – велике полотно чи маленький етюд пейзажу – справжній витвір мистецтва.

Прикарпаття – чудовий край. Вічнозелені гори у всі часи і періоди приваблювали до себе видатних і невідомих майстрів пейзажа.

Іван Васильович також милується красою рідного краю і відтворює її у своїх пейзажах. Окрім гірської краси, має художник картини ямницьких краєвидів, різні натюрморти, полотна відомих українських діячів, релігійної та історичної тематики. Загалом його доробок складає понад 200 картин. Полотна Івана Криворука неодноразово демонструвалися на різноманітних виставках у Івано-Франківську, за що він отримав ряд грамот та подяк. «На превеликий жаль, в Ямниці немає відповідного залу під мою виставку» – говорить художник. Будемо надіятись, що ситуація зміниться, і влітку цього року ямничани зможуть оцінити талант нашого художника. Також Іван Васильович пообіцяв декілька картин подарувати для сільського музею, який планується створити. Окрім малювання, Іван Криворук пише вірші. Сьогодні, в його доробку вже зібрано невеличку рукописну збірку.

Побажаємо талановитому аматору Івану Криворуку створити ще багато шедеврів образотворчого мистецтва, і щоб ними любувалися не тільки жителі Ямниці і Прикарпаття, але й цілого України та зарубіжжя.

Андрій СМІЖАК

